

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XI. évfolyam 9. szám 2002. május 21.

EMLÉKEZTETŐ
az Iskolatanács 2002. április 16-i üléséről

Jelen voltak:

	diák	szülő
AlfonZOO	-	Dr. Béres Judit
Kabaré	Kanev Adrienn	Fekete Mihály
AnZsu:	-	Pakusz Éva
Poly-p	-	Jándi Judit
AFro(Poli)sz	Kádár Judit	Kiss Miklós
GézAndGúz:	Kluzsnik Réka	Kiss Józsa
Monopoli:	-	-
(m)Aster-x:	Oláh Panni	Bné Kazai Zsuzsa
27-eS:	Szabó Domi	Szabó Beatrix
M.O.N.D.:	SchepácZ András	-
NincsZsák:	-	-
BalhéSOK(K):	Sárközi Zsolt	Csillag Zoltánné
Intenzív osztály:	Nagy Bence	-
DeHÁT:	-	-
JUTA Jazz:	-	-
Munkásosztály:	Rádi Zsuzsanna	-
Ötödévek:	-	-
Tanerők:	Jakab Judit, Láng Andrea, Lendvai Györgyi, Puskás Aurél	
DÖK:	-	-

Napirendi pontok:

1. A május 3-i Poli-Szüli-Nap programja:

Aurél felvázolt egy programlehetőséget az eredetileg DÖK-hatáskörbe tartozó nap kitöltéséről. A diák IT-tagok e javaslat helyett a korábbi évek hagyományainak továbbélése mellett érveltek.

A következőkben állapotunk meg:

- A nap kezdődjön 9-kor a közös reggelivel.
- Folytatódjon – 9.30-tól 14 óráig - egy osztályok közötti városi vetélkedővel, mely előzetes teendőkből és különféle helyszíneken teljesítendő feladatokból áll majd, és valamennyi osztály valamennyi tagjának aktivitására épül.
- 14.15-ig a verseny eredményének kihirdetésére is kerüljön sor.
- A győztes kapja meg a hagyományos vándordíjat.
- A nap programjának részleteit egy felelős csoport dolgozza ki, melynek tagjai: Czibor Erzsé, Kluzsnik Réka, Oláh Panni, Sárközi Zsolt, SchepácZ András, Szász Kata, Szabó Domi
- Délután 6-kor kezdődjön a fogadás, melynek előkészítésébe kb. 20-30 diák segítségére van szükség.

A fogadás megszervezéséért Csillag Zoltánné, Jándi Judit, Kiss Miklós és Láng Andrea vállaltak felelősséget.

2. Információs sáv:

- Aurél tájékoztatott az iskola földszintjén felszerelt figyelőkameráról. A rögzítő a recepció bezárásától a másnapi kinyitásáig veszi fel, ki érkezik a Politechnikumba, ki megy a tanárik és a gazdasági iroda irányába, illetve ki halad át a tornaház felé. A biztonsági intézkedés szükségességét az indokolja, hogy nagyon megnőtt az iskola valamely szolgáltatását használó idegenek száma, és az ellenőrzés igen nehézkesé vált.
- Az Oláh Panni és Nagy Eszter szervezte És mégis valami! Sportrendezvény lezajlott, sikerként könyvelhető el. Köszönjük a szervezőknek áldozatos munkájukat
- Az alagsori büfével kapcsolatban felmerült panaszok orvoslódta. Az utóbbi időben nem hallani kifogást a működéssel kapcsolatban.

Legközelebb június 4-én találkozunk, amikor az iskolai díjak sorsáról döntünk.

Május 6-ig minden IT-tag megkapja azt az emlékeztető anyagot, amely a jutalmazás részleteit tartalmazza (ld. melléklet!).

Pest, 2002. április 20.

Jakab Judit, jegyző

Melléklet:

Díjak a Politechnikumban

Az Év diákja-díj

Olyan diák kaphatja, aki sikeres a tanulásban, az iskolai közeletben aktívan részt vesz, kimagasló eredményt, teljesítményt nyújt valamilyen szabadidős tevékenységben, vagy annak szervezésében. Jutalma: az iskola külön szolgáltatásait egy éven keresztül ingyenesen használhatja (táborok, kül- és belföldi utazások stb.) Tárgyi jutalom: a hagyományosan lila emblémás póló, táska, oklevél.

Az Év folyam diákja-díj

Olyan diák kaphatja, akinek az adott évfolyamon mind tanulmányi, mind közéleti munkája kiemelkedő. Jutalma: lila emblémás póló, oklevél.

Az Év szülője-díj

Az a szül iskolapolgár kaphatja, aki aktívan, segítőkészen részt vállal az iskola életében, munkájában. Jutalma: lila emblémás póló, oklevél.

Politzer-díj

Olyan iskolapolgár kaphatja, aki valamely iskolai médium munkájában rendszeresen részt vesz, alkotásaival gazdagítja, színesíti az iskolarádió/KPTV/Poligráf/PolieSZter/egyéb kiadványok arcu-
latát. Jutalma: gravírozott öltőtoll, oklevél.

Fehér Holló-díj

Az adott tanévben a legjobb tanulmányi eredményt elérő osztály kapja. Jutalma: 15000 Ft.

Post-Politechnikum-díj

Olyan végzett politechnikumos diák kaphatja, aki középiskolai tanulmányai befejezése után is tesz valamit (rendszeres tevékenység, szolgáltatás, alkotás stb.) az adott tanévben a Politechnikumért. Tárgyi jutalomban, oklevélben részesül.

A Legjobb osztályközösség-díj

Olyan, a tagjaira odafigyelő, egymást elfogadó, együttműködő közösség kaphatja, amely aktív résztvevője az iskolai rendezvényeknek is. Jutalma: 15 ezer forint

Az Év csoportja-díj

Olyan spontán szerveződő iskolai csoport kaphatja, melynek tagjai a tanév során folyamatosan, közösen tevékenykedtek és ebből a ténykedésből valamilyen közös produkció, produktum született. Jutalma: 20 ezer forint

A Legnépszerűbb iskolapolgár-díj

Ennek odaítélése minden iskolapolgár közvetlenül kinyilvánított véleménye alapján történik. jutalma még nem eldöntött.

A fenti díjak odaítélésére minden iskolapolgár javaslatot tehet, írásban, indoklással, és az IT-képviselőn keresztül vagy személyesen eljuttathatja jelöltjeinek nevét Lendvai Györgyihez, a díjak fővédnökéhez 2002. május 24-ig. A jelöltek közül az IT fogja kiválasztani – titkos szavazással -, hogy kik részesülnek elismerésben.

Pest, 2002. április 25.

Lendvai Györgyi, IT-titkár

A városi vetélkedő győztes osztálya: az AlfonZOO! Gratulálunk!

SIKER

Molnár Bálint

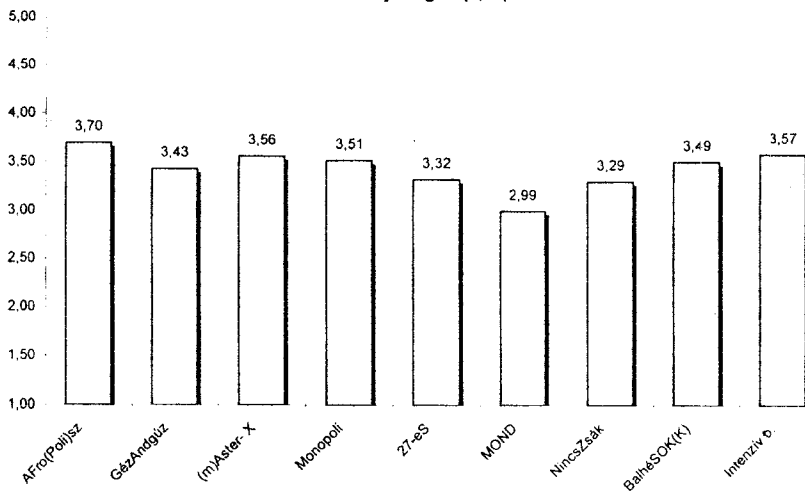
(GézAndgúz) teljesítette az Országos Kék Túra 1097 km-es távját. (A Kék Túra jelvényének birtoklása egy jelentős sportteljesítmény hivatalos és nyilvánított elismerése.)

Gratulálunk!

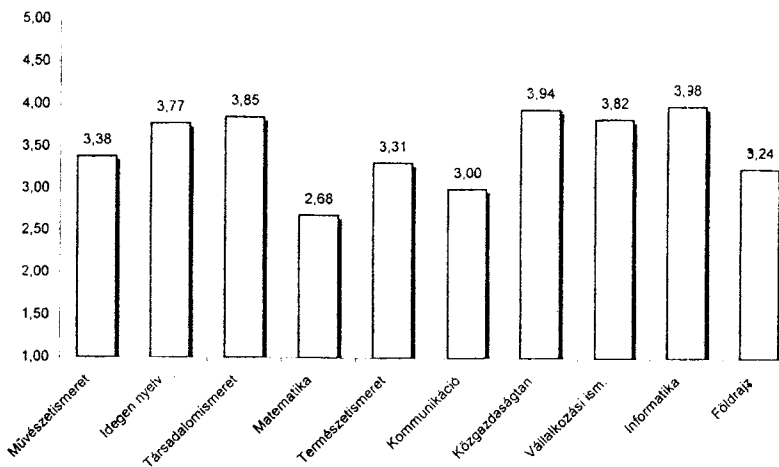

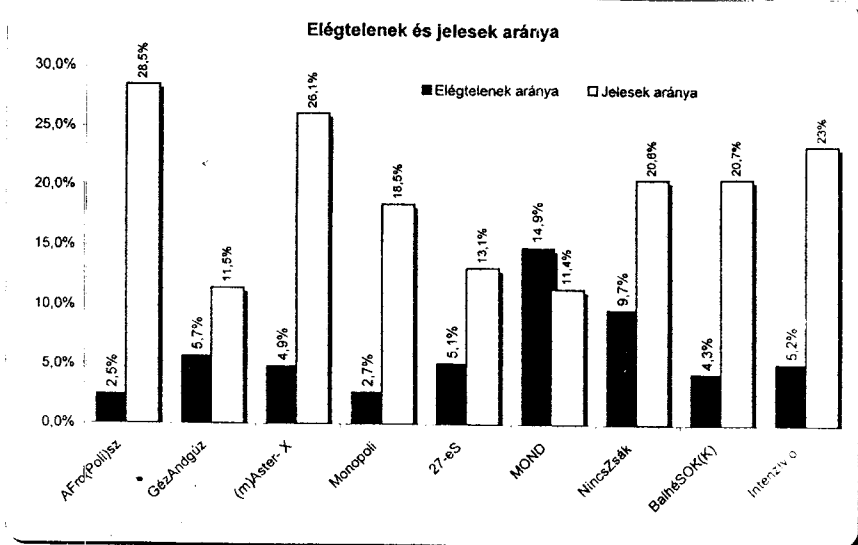
Vizsgastatisztikák
2001-2002. TANÉV III. NEGYEDÉV

Osztályátlagok (3,43)

Tantárgyi átlagok (3,43)

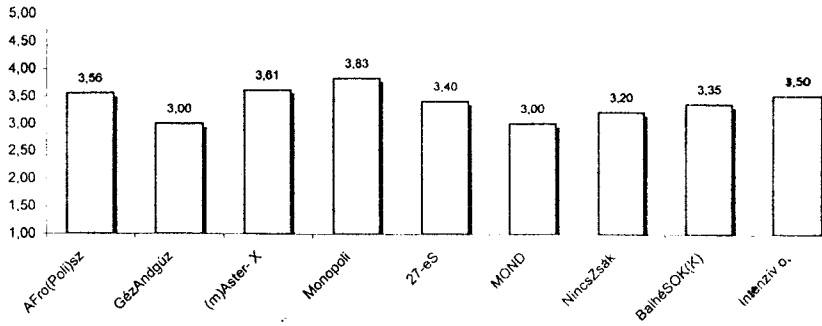

TOPLISTA

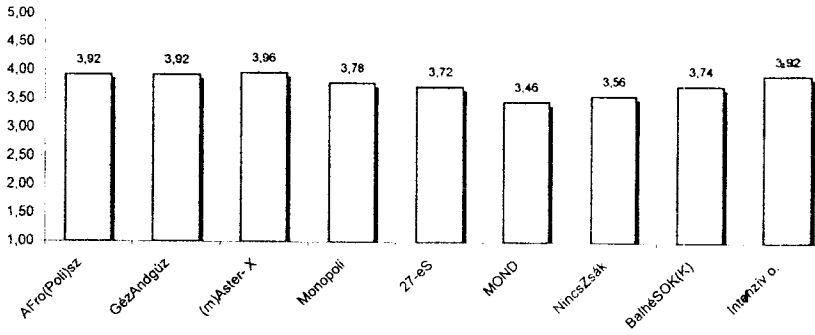
1. Berei Éva	AFro(Poli)sz	5,00	Nagy Mátvás	(m)Aster-X	4,50
Farkas Dóra	AFro(Poli)sz	5,00	Turi Edit	Intenzív o.	4,50
2. Árkovits Petra	AFro(Poli)sz	4,88	Vaskó András	GézAndgúz	4,50
3. Barabás Judit	27-eS	4,86	Zsiborás Zsófia	GézAndgúz	4,50
Bodolai Anna Borbáia	NincsZsák	4,86	8. Csontos Eszter	(m)Aster-X	4,44
Csillag Zsuzsanna	BalhéSOK(K)	4,86	Darai Gergely	(m)Aster-X	4,44
Szabó Tímea	Intenzív o.	4,86	Gáspár Ceclia	BalhéSOK(K)	4,44
4. Hajós Márton	(m)Aster-X	4,75	9. Cseri Orsolya Eszter	27-eS	4,43
Járay Katalin	AFro(Poli)sz	4,75	Gara Olivia	MOND	4,43
5. Horkay Dávid	Intenzív o.	4,63	Szépe Csilla	27-eS	4,43
6. Máté Petra	BalhéSOK(K)	4,57	Tamási Dániel	NincsZsák	4,43
Oláh Kata	BalhéSOK(K)	4,57	Vibihál Balázs	BalhéSOK(K)	4,43
Romhány Gergely	NincsZsák	4,57	10. Pelsöczi Gergely	Intenzív o.	4,38
7. Kékesi Ágnes Judit	GézAndgúz	4,50	Surányi Ráchel	AFro(Poli)sz	4,38
Major Csilla Pálma	AFro(Poli)sz	4,50			

GRATULÁLUNK!!

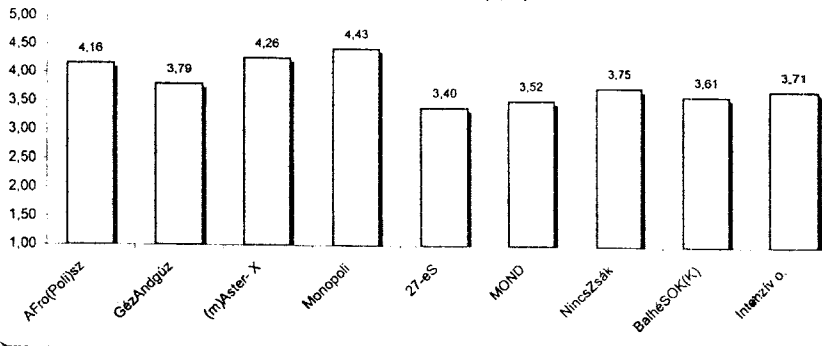
Művészetismeret (3,38)

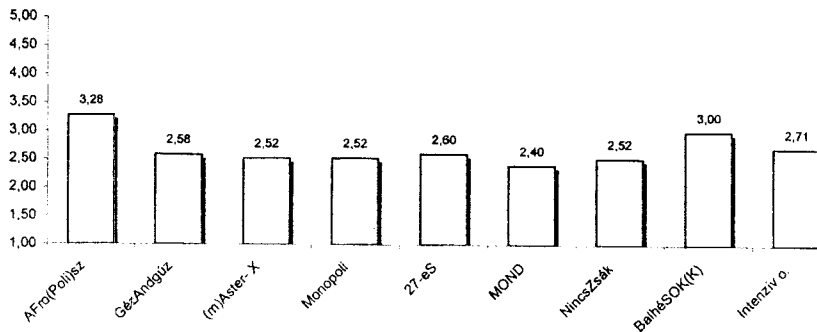
Idegen nyelv (3,77)

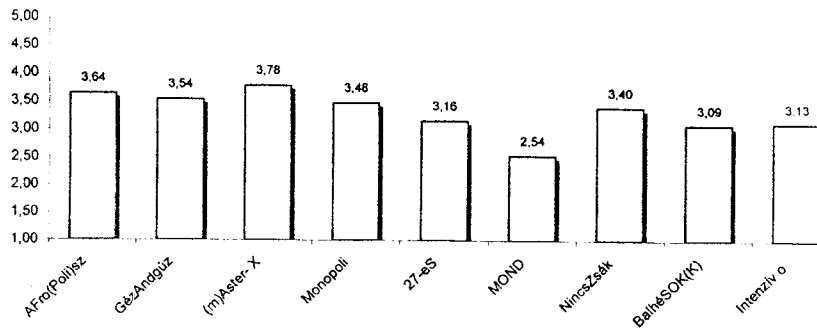
Társadalomismeret (3,85)

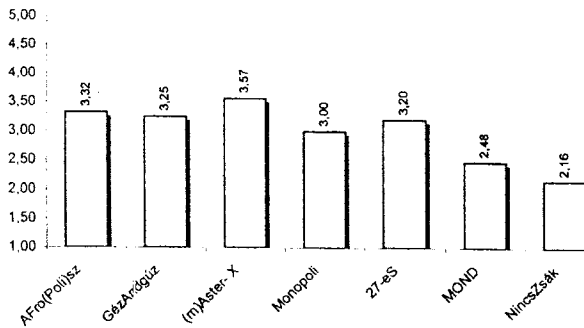
Matematika (2,68)

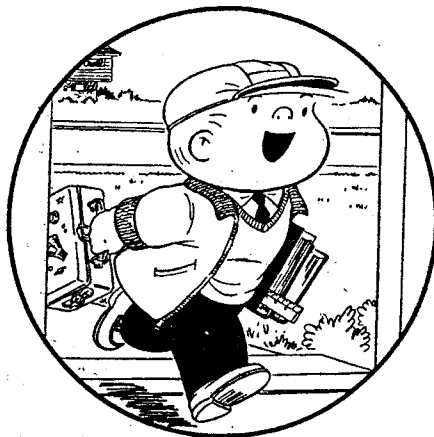
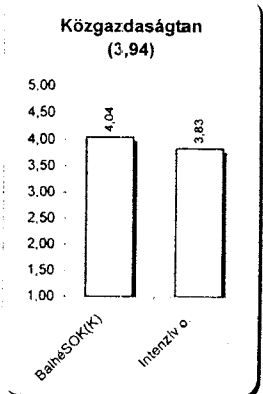
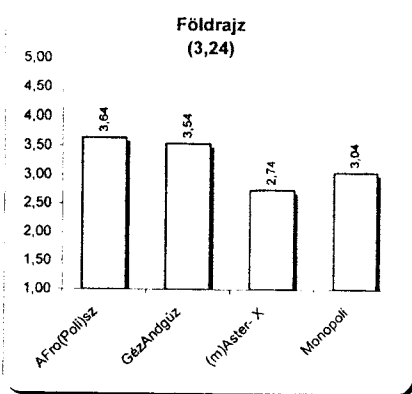
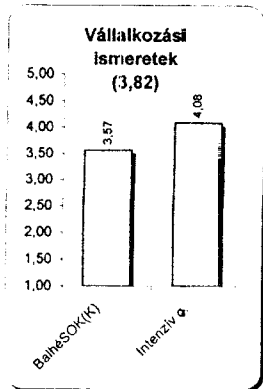
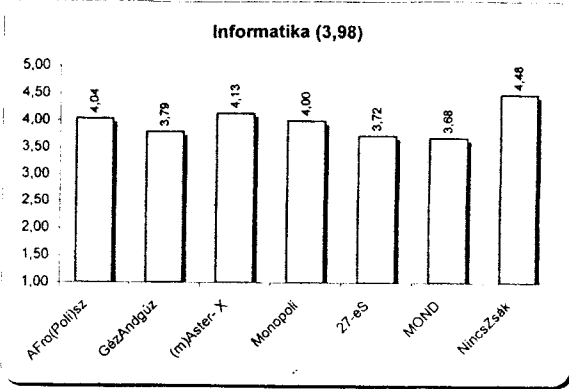

Természetismeret (3,31)

Kommunikáció (3,00)

FOGADÓÓRÁK:

Arnold Éva	Csütörtök 3. óra	Lóczi Edit	Hétfő 5. óra
Bágyi László	Szerda 4. óra	Márton Gabriella	Hétfő 7. óra
Barta Géza	Kedd 4. óra	Mészáros Mónika	Hétfő 4. óra
Bíró Ágota	Csütörtök 3. óra	Mihók Viktória	Szerda 5. óra
Bodonyi Éva	Szerda 3. óra	Molnár Csaba	Hétfő 4. óra
Csendom Bernadett	Hétfő 6. óra	Molnár Lajos	Telefonon történt előzetes egyeztetés alapján.
Csürke Ibolya	Péntek 3. óra	Murányi Natasa	Szerda 4. óra
Diósi Alojzia	Péntek 5. óra	Nagy Iлона	Csütörtök 4. óra
Fábián Péter	Péntek 3. óra	Paszternák Vera	Hétfő 4. óra
Fehér Márta	Csütörtök 2. óra	Puskás Aurél	Kedd 3. óra
Fejes Tünde	Hétfő 4. óra	Rihay Szabolcs	Hétfő 4. óra
Fekete Ádám	Péntek 3. óra	Rourke, Conor	Hétfő 5. óra
Fóth Andrea	Kedd 3. óra	Sánta Judit	Csütörtök 2. óra
Főző Attila	Hétfő 5. óra	Schäffer Anikó	Hétfő 2. óra
Gallai Zsófia	Hétfő 5. óra	Somogyi Ágota	Csütörtök 4. óra
Gavallér Csaba	Szerda 6. óra	Stojan, Herbert	Péntek 2. óra
Hartmann Ibolya	Kedd 4. óra	Szabó László	Szerda 3. óra
Herendi Ágnes	Szerda 7. óra	Szász Kata	Kedd 2. óra
Jakab Judit	Csütörtök 5. óra	Szoták Ildikó	Szerda 3. óra
Kalina Yvette	Péntek 2. óra	Szöllősy Zoltán	Péntek 4. óra
Kocsis Márta	Szerda 3. óra	Telek Andrea	Szerda 2. óra
Kővári Péter	Csütörtök 2. óra	Varga Adrienne	Hétfő 5. óra
Láng Andrea	Péntek 2. óra	Veres Gábor	Kedd 3. óra
Lendvai Györgyi	Péntek 3. óra		

BALLAGÓK – MARADÓK
VÉGEREDMÉNY

A Ballagók – Maradók sportmérkőzéseket
a **Maradók csapata nyerte**
5 – 3 arányban.

Gratulálunk!

Ezúton szeretne a Testkultúra munkacsoport köszönetet
mondani Fáncsi Évának és Kiss Adriennek az ese-
mény szervezésében nyújtott segítségért.

Politechnikum, 2002-04-26

Kővári Péter

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

A Dóczi Kata, Jakab Gábor és Hartmann Ibolya összetételű Iskolabíróság február 27-én a következő ügyeket tárgyalta:

Molnár Attila (DeHÁT) ügye

Molnár Attila - osztályfőnökei közlése szerint - 21 és 2/3-ad órát hiányzott igazolatlanul. Ügyében a DeHÁT osztály december 13-án tartott osztálybírósági tárgyalást, amely határozatában megadta a lehetőséget, hogy két nap hiányzását a nagyszülővel utólag igazoltassa.

Molnár Attila elmondása szerint ebből a 21 órából 18-at három napos „lógással” szedett össze még szeptemberben és októberben. Ezt osztályfőnökeinek be is ismerte, majd az öt nevelő nagymamájával is közölte. Ennek következtében a nagymamának nem állt szándékában a „lógásokat” igazolni. A nagyszülő döntését a bíróság örömmel vette tudomásul, mert sokkal jobb, ha a szülő/nevelő nem fedezi a gyermeke vétkeit. Attila a tanév első három hónapjában még gyakran késett, mert találkozott a barátaival s ez hátráltatta az iskolába való pontos érkezésben. Ezek a késések azonban szinte teljesen megszűntek már az osztálybírósági tárgyalás előtt, s azóta sem szaporodtak. Kijelentése szerint az elkövetkező két hónapban mindent megtesz azért, hogy időben megérkezzen a tanórákra.

Osztályfőnökei megerősítették Attila kijelentéseit, kiegészítve azzal, hogy az elmúlt két év során nem jellemezte a késés, a szülői igazolás indokolatlan igénybe vétele. Az osztálybírósági tárgyalás óta különösen figyel az igazolásra és a pontosságra. Csak elszórtan fordult elő egy-egy késés.

A bíróság a fenti körülményeket figyelembe véve a következő határozatot hozta:

Az elhangzottakat alapul véve a bíróság úgy látja, hogy Molnár Attila önmaga is felismerte tetteinek súlyos következményeit, elfogadta nagymamája döntését és igyekezett saját magatartásán változtatni. Elindult az a folyamat, amelyben a bíróság csak megerősíteni és támogatni tudja Attilát. Az össze-

gyült magas igazolatlan hiányzásért figyelmeztetésben részesíti, egyben reméli, hogy az itt eltöltött további időben igazolatlan hiányzási problémái nem lesznek.

Bedő Gergely (DeHÁT) ügye

Bedő Gergely - osztályfőnökei közlése szerint - 24 és 2/3-ad órát hiányzott igazolatlanul.

Ügyében a DeHÁT osztály december 13-án tartott osztálybírósági tárgyalást, amely a 17 és 1/3 igazolatlan óra miatt Bedő Gergelyt „feketelistára” kötelezte.

Gergő elmondta, hogy igazolatlan óráinak magas számát a késések okozzák, ennek oka pedig lustasága. Bár nagyon közel lakik az iskolához, mégis rendszeresen elaludt, késve indult, így gyakran nem ért időben az iskolába. Az osztálybírósági határozat után ezek a késések mérséklődtek, illetve annyit legalább segítettek, hogy a tanórára már időben érkezik. Gergő önként vállalt kötelezettsége a szabad órára járásról való lemondása. Ennek következtében neki a napközbeni hiányzás is igazolatlan órát jelenthet. Ennek következtében – illetve az igazolások pontatlan és késve való leadása miatt, - szaporodott december óta az igazolatlan óráinak a száma 24 és 2/3-ra. Tisztában van azzal, hogy az elkövetkező két hónapban nagyon kell figyelnie a pontosságra és a fegyelmezett órára járásra. Ennek érdekében ő is eredményesnek tartja a „feketelista” rendszerét, amely számára ösztönző erőt jelent.

Osztályfőnökei általában alátámasztották a Gergő által elmondottakat, kiegészítve azzal, hogy Gergő nagyon nehezen s általában késve adja le az igazolásokat. Elmondták azt is, hogy az első félév végén Gergő kihasználta minden szülői igazolási lehetőséget, így ezzel a továbbiakban nem élhet. (Rendkívüli körülményt természetesen figyelembe vesznek.) Bedő Gergely ebben a tanévben különösen sokat hiányzott igazolatlan is, gyakran élt a szülői igazolás lehetőségével. Válaszában Gergő elmondta, hogy az első félévben az eddigieknél gyakrabban volt beteg, s ilyen esetben nem mindig hozott orvosi igazolást, hanem egy-két napot a szülei igazoltak. Az elhangzottak alapján az Iskolabíróság a következő határozatot hozta:

Bedő Gergely határozott együttműködésre képes és hajlandó annak érdekében, hogy igazolatlan órái val az elkövetkező hónapokban ne zárja ki önmagát az iskola tagjai közül. Ennek érdekében Gergőnek a tanév utolsó napjáig (a szorgalmi időszakban) a „feketelista” szabályai szerint 8.00 óráig kell megérkeznie az iskolába és a recepció aláírnia.

Külön felhívja a Bíróság Gergő figyelmét arra, hogy esetleges hiányzásairól a megérkezését követő héten adja le igazolasát az osztályfőnökeinek (külön kérés nélkül). Ellenkező esetben ezek is igazolatlan órának számítanak, ami nagyban növeli a kizárás veszélyét.

Erdélyi Krisztina (DeHÁt) ügye

Erdélyi Krisztina - osztályfőnökei közlése szerint - 22 és 2/3-ad órát hiányzott igazolatlanul.

Erdélyi Krisztina a tárgyaláson nem jelent meg, a bírónak nem szólt a távolléte okairól. Osztályfőnökétől (Herendi Ágnes-től) kapta a bíróság azt az információt, hogy Krisztina szólt neki, miszerint a B lapok kitöltése miatt nem vesz részt a tárgyaláson. Erdélyi Krisztina ügyét jelentősen befolyásolja egy tavalyi iskolabírósi határozat, mely szigorítja a hiányzások igazolásának rendjét. Ez a határozat Kriszta minden további politechnikumi évére kiterjed, így erre a tanévre is.

Az osztályfőnökök elmondása szerint e határozat pontjaiból van aminek betartását sikerült elérni (pl. az orvosi igazolások szülői aláírását), és sajnos vannak pontok, amelye-

ket nem. Ilyen például hiányzás esetén a betelefonálás, az igazolás azonnali és kérés nélküli bemutatása.

A határozat értelmében Krisztinának betegségéről és állapotáról tájékoztatni kell az iskolaorvost, „s az elkövetkezendő időkben minden egészségügyi jellegű hiányzásáról, orvosi esetről tudnia kell az iskolaorvosnak.”

Az osztályfőnökök tudomása szerint az egyszeri tájékoztatás, konzultáció megtörtént, s mivel Krisztina állandó orvosi kezelés alatt áll, feltételezhetően megbeszéltek az iskolaorvossal ennek részleteit. További tájékoztatást ebben az ügyben az osztályfőnökök nem tudtak adni.

Az osztályfőnökök által benyújtott részletes hiányzási kimutatásból kiderült, hogy Krisztának október 24-én 6 órától nincs igazolása. Ugyan egy december 13-i osztálybírósi határozat alapján - betegségére való tekintettel - utólag pótolhatta volna az egynapos hiányzását, de ez az osztályfőnökök szerint ez a mai napig nem történt meg.

A bíróság a fenti körülmények figyelembe vételével a következő határozatot hozta:

Erdélyi Krisztina igazolatlan órái az érvényes tavalyi iskolabírósi határozat értelmében már elérték, sőt meghaladták a kizárást eredményező 30 órát.

Figyelembe véve - de nem egyetértve - azonban az osztályfőnökök ennél engedékenyebb igazolásfogadási rendszerét, a bíróság megadja azt a lehetőséget, hogy Krisztina március 8-ig igazolja január 11., 15. és február 8-i hiányzásait. Az eddig nem pótolta október 24-i hiányzásáról azonban már nem adhat igazolást. Így igazolatlan óráinak száma 28 és 2/3, amely rendkívül magas és veszélyezteteti tanulmányainak befejezését. Ezért a bíróság felfüggesztett kizárást ítél Krisztina ügyében.

A határozat értelmében Krisztina a tanév sikeres elvégzése érdekében hiányzásainak és igazolásainak rendszerességét ellenőrizendő minden hét péntekén, 6. óra után a titkárságon (az ott tartózkodó dolgozók felügyeletével) önmaga összesíti a heti aláírásait, amelyet a következő hét hétfőjén - az esetleges igazolásokkal együtt - osztályfőnökének írásban leadni köteles (akkor is, ha nem volt hiányzása). Ha az elkövetkező két hónap alatt pénteken betegség miatt hiányozna, akkor

mindezt a betegsége utáni első napon kell pótolnia.

A kizárás életbe lép, ha az első tanítási napon (hétfőn) nem hoz igazolást az előző hétre, illetve ha igazolatlan hiányzásai elérik az 1 és 1/3 órát. Mindkét az esetben az osztályfőnökök kötelesek értesíteni a bíróságot, mely a kizárást automatikusan érvényesíti. Ez az eljárás ebben a tanévben, a szorgalmi időszak végéig kötelező Krisztina számára. Politechnikum, 2002. március 1.

Jávor Máttyás (Intenzív osztály) ügye

A Kacziba Gabriella, Winkler Gábor és Hartmann Ibolya összetételű Iskolabíróság március 4-én tárgyalta Jávor Máttyás ügyét, aki osztályfőnökei közlése szerint hiányzaival elérte a 12 igazolatlan órát. Jávor Máttyás ügyében van egy tavalyi (2001. július 18.) iskolabírósági határozat, melynek értelmében: „Igazolatlan órák esetében történő elmarasztalás csak akkor számít a kizárást életbe léptetőnek, ha a bíróság 12 vagy több igazolatlan óra meglétét állapítja meg.”

A jelen bírósági tárgyalás feladata tehát a 12 igazolatlan óra meglétének ellenőrzése.

Az osztályfőnökök által beadott részletes hiányzási kimutatás szerint az igazolatlan órák mind késésből adódtak. Ezek a néhány perces késéstől a hosszabb idejű késésig terjedtek.

Máttyás elismerte a késések számát, így az igazolatlan órák meglétét. Elmondta, hogy Biatorbágyról bejárva nagyon nehéz kiszámítani a beérkezés időpontját, a téli időszakban különösen sok forgalmi dugó nehezíti a közlekedést.

Ugyanakkor azt is elmondta, hogy egyetlen alkalommal sem kereste meg a tanév során osztályfőnökeit a közlekedési problémával, sem szülői, sem BKV igazolást nem adott ezekről. (Az osztályfőnökök szerint a havazás miatti késéseket mindenkinek igazoltnak tekintették.)

Jávor Máttyás édesanyja azzal érvelt, hogy tudomásuk szerint csak 3 alkalommal igazolhat szülő hiányzást, illetve tavalyi telefo-

non információjuk szerint a késést szülő nem igazolhatja.

Az osztályfőnök ezt kiegészítette azzal, hogy az elmúlt évben történt esetben arra hívták fel a szülő figyelmét, hogy alkalmanként az elavást nem tartják helyesnek igazolni. A hiányzások számára és igazolására vonatkozó iskolai szabályokat a gólyatáborban és az első szülői értekezleten ismertették.

Jávor Máttyás egyébként ebben a tanévben már élt a 10 nap szülői igazolás lehetőségével.

Máttyás és édesanyja egybehangzón kijelentette, hogy nem vették észre az igazolatlan órák magas számát, csak a bírósági értesítés kézhezvételekor szembesültek a ténnyel.

Ugyanakkor az osztályfőnök közlése szerint – amelyet Máttyás is elismert – december 21-én Szabó László értesítette őt az 5 igazolatlan óra eléréséről, amely üzenetet édesanyjának is átadott.

Máttyás január 7-e és 18-a között (két hét alatt) 7 alkalommal késést, irt alá késő listát.

A leckekönyvben (február 7-én) már 11 és 2/3-ад óra igazolatlan hiányzás szerepelt. Ezt azonban Máttyás nem vette észre, csak a jegyeit nézte meg. Az édesanya is úgy írta alá a leckekönyvet, hogy a hiányzási részt nem tekintette meg.

A bíróság kérdésére Jávor Máttyás elmondta, hogy a tavalyi bírósági határozat ellen nem fellebbezett, örült az ügy elcsendesedésének. Ezt a kijelentést édesanyja is megerősítette, aki ugyan már akkor is furcsának találta az erőszakos cselekmény és az igazolatlan hiányzás összekapcsolását. Elmondta, hogy fia nyugalma érdekében nem fordult az iskolát fenntartó alapítvány kuratóriumához.

Az elhangzottak alapján az Iskolabíróság a következő határozatot hozta:

A 2002. február 11-ig történt 12 igazolatlan hiányzás tényét a bíróság megállapította.

Az osztályfőnökök az 5. igazolatlan óránál szabály szerint jeleztek a diák és a szülő felé.

A Bíróság szerint elvárható egy 11. osztályos fiataltól, aki a tanév eleje óta tudja, hogy számára milyen veszélyt jelent az igazolatlan hiányzás, hogy figyeljen a szabály betartására, kövesse késéseinek alakulását.

Mulasztás terheli mind a diákot, mind az öt segíteni hivatott szülőt azért, mert nem követték figyelemmel az igazolatlan hiányzások számát.

Igaz, hogy a tanév során Mátyás ellen semmilyen fegyelmi eljárás nem folyt, ám a tavalyi cselekményét követő másodfokú határozat egyetlen ún. „megszorító” pontja, amely nem valaminek a „nem tevésére” (mint pl. nem verekszik, nem szegi meg a szabályokat) vonatkozik, az a 30 igazolatlan mulasztás helyett 12 igazolatlan órára való csökkentés. Ezért Mátyásnak az idei tanévben különös gondot kellett volna fordítania a szabálynak a betartására.

Mindezeket figyelembe véve az Iskolabíró-ság a tavalyi felfüggesztett kizárást életbe lépteti.

Politechnikum, 2002. március 8.

Az Iskolabíró-ság nevében: Hartmann Ibolya

A határozatok ellen a kézhezvételtől számított 8 munkanapon belül lehet fellebbezni.

Sebestyén Krisztián (GézAndGúz) fellebbezési ügye

Az Oláhné Nyeste Zsuzsanna, Oláh Katalin, Szabó László összetételű Iskolabíró-ság 2002. március 26-án tárgyalta az ügyet. A tanuló írásban kérelmezte a tárgyalás zárt körűvé nyilvánítását, amit a bíróság az indokok alapján elfogadott. Jelen voltak a panaszolt és szülei, Puskás Aurél pedagógiai vezető és Barta Géza, Fóth Andrea osztályfőnökök, mint panaszosok, valamint Szász Katalin jegyző.

A bíróság megismerte az első fok elé került anyagokat, valamint az első fokú eljárás jegyzőkönyvét, határozatát. Mérlegelte a

fellebbezésben leírtakat. Czike Bernadett, az iskola pszichológusa kiegészítő információkat adott át az iskolabíró-ság számára, amely a szülőkkel lefolytatott beszélgetése alapján tapasztalatait, benyomásait tartalmazta. A tárgyalás megkezdése előtt Vácziné Arnold Éva a zárt tárgyalásra való tekintettel írásban fordult a bírósághoz, amelyben Krisztiánnak, az elsőfokú tárgyalást követő egyik tanórai viselkedését és ennek kapcsán szavahihetőségét kifogásolja, és az elsőfokon meghozott határozat helybenhagyását támogatja. Mindezek alapján a bíróság a vizsgálódást két kérdés köré összpontosította: változott-e a tényállás, ami alapján az első fokú határozat született, illetve milyen enyhítő körülmények vehetők figyelembe, amiket az első fok nem vagy nem eléggé vett figyelembe, továbbá, hogy felmerülnek-e olyan lehetséges enyhítő körülmények, amik nem szerepeltek az első fokú tárgyaláson.

A kiegészítő vizsgálódást is tartalmazó fegyelmi eljárás megállapította, hogy a tényállást az elsőfokú tárgyalás helytállóan vette fel. Tehát a panasz jogos, Sebestyén Krisztián több ízben is hibázott (ezt ő maga is elismerte mindkét tárgyaláson és a fellebbezésében). Ennek értelmében az Iskolabíró-ság egyhangú döntéssel másodfokon a kizárás fegyelmi fokozatot hagyja helyben. Amennyiben Krisztián magántanulói státuszba helyezését kéri, akkor a kizárási határozat 2002. június 15-től lép érvénybe. A magántanuló jogviszony idején Krisztián csak az előre egyeztetett konzultációs időpontokban léphet be az iskolába.

A III. negyedévi vizsgáit még leteheti. Puskás Aurél felajánlotta az iskola segítségét Krisztiánnak egy korrepetitor megkeresésében a matematika tárgyból eddig kialakult nehéz helyzetére való tekintettel.

Indokolás: A bíróság úgy ítélte meg, hogy egyik fél részéről sem hangzott el plusz adalék, ami indokoltá tenné az előző döntés megváltoztatását. A másodfokú bíróság csomagként vizsgálta Krisztián ügyét, tehát a szeptembertől (a gólyatábori eseményektől) történt időszakot vette figyelembe. A legutóbbi eset a problémakör egy nagy szelete, amely önmagában is nagyon súlyosnak minősítendő. Mindezek alapján a bíróság Krisztián iskolai szerepét, esetenként szélsőséges nézeteit és viselkedés mintáját úgy ítélte meg, hogy

szöges ellentétben áll a Politechnikum szemléletével és értékrendjével. Krisztián sorozatos fegyelmi ügyei ellenére elég lehetőséget kapott az iskolától a változtatási szándék bizonyítására, de ezek a próbálkozások sorra kudarcot vallottak. A bíróság döntésében nagy súllyal bírt a két osztályfőnök és a pedagógiai vezető elmarasztaló véleménye. Krisztián megbánását üdvözli a bíróság, de nem lát garanciát az őszinte változtatásra. A magántanulói státust segítségként kínálja fel, hogy a 9. évfolyam elvégzésével tiszta lappal folytathassa tanulmányait

egy másik iskolában. Az osztályfőnökök és Czibor Erzsébet segítséget nyújtanak a megfelelő intézmény megkeresésében, amennyiben a szülők erre igényt tartanak.

A Bíróság reméli, hogy Krisztián levonja a szükséges következtetéseket, leendő iskolájában sikeresebben fog beilleszkedni.

A határozat érvénybe lép annak kézhezvételétől.

Politechnikum, 2002. április 3.

Az iskolabíróság nevében: Szabó László, bíró

A POLI ALKOTÓJA DÍJ NYERTESEI:

II. negyedév:

Balogh Dávid AlfonZOO gyöngyfűzés
 Bródy Gábor AnZsu ruharetvézés
 Gere Zsuzsa Kabaré gyöngyfűzés
 Buru Marianna AnZsu linómetszés
 Gottlieb Valentin AlfonZOO gyöngyfűzés
 Kiss Melinda Poly-P kerámia
 Meggyesfalvi Bogi AlfonZOO fafaragás
 Pálos Péter Poly-P fafaragás
 Papp Dániel AnZsu ruharetvézés
 Romhány Veronika Poly-P linómetszés
 Szőnyi Márta Kabaré linómetszés
 Varga Kitti AnZsu gyertyaöntés
 Varga Norbert Poly-P ruharetvézés
 Végh Mihály Poly-P kerámia
 Winkler Sára Poly-P ruharetvézés

III. negyedév:

Bak Márió AnZsu linómetszés
 Benedek István Poly-P kerámia
 Bögös Dénes Kabaré gyöngyfűzés
 Gere Zsuzsa Kabaré gyöngyfűzés
 Kiss Melinda Poly-P kerámia
 Mendlik Bálint Poly-P kerámia
 Oláh Regina AnZsu linómetszés
 Romhány Veronika Poly-P ruhaterv.
 Suki Brigitta AnZsu linómetszés
 Varga Kitti AnZsu ruharetvézés
 Winkler Sára Poly-P ruharetvézés

Gratulálunk!

ATMT IRODALMI PÁLYÁZATÁNAK NYERTESEI

Vers:

Töltőtoll-díj: Parti Zoltán Ötödév
 Ceruza-díj: Tóth Kata Intenzív osztály
 Hegyező-díj: Hajdú Rita BalhéSOK(K)
 és Miriam

Próza:

Töltőtoll-díj: Szőke Zsolt exKAndi
 Ceruza-díj: Parti Zoltán Ötödév
 Hegyező-díj: Neophylis Intenzív osztály,
 Major Csilla AFro(Poli)sz
 és Szabó Domi 27-eS

Gratulálunk!

Hogyan lettem én az apacsok törzsfőnöke?

San Francisco, 1869. július 2.

Ezen a napon indították útjára az első gőzmozdonyos vasutat San Franciscóból Ohamába, mivel adták át az első vasútvonalat Amerikában. Feleséggel ekkor még friss házások voltunk, és úgy gondoltuk, jó alkalom nyílik, hogy egy második nászútra menjünk, és Ohamáról sokan mondták, hogy milyen gyönyörű táj, az Egyesült Államok közepe. Ideális hely egy ifjú pár számára.

A vasút első útját nagy ünnepséggel fogadták. Hatalmas felvonulás volt, sokan masinisztának öltöztek, néhányan pedig magának a vasútnak. Kalifornia állam képviselője és a San Francisco-i polgármester is jelen volt, és beszédeket mondtak, többnyire a technika fejlődéséről és az USA nagyságáról.

A vonatjegyek igen drágák voltak, ennek ellenére a tízszerese is elfogyott volna, mert mindenki elsőként akart utazni az új vasúton. Nekem szerencsém volt, mert egy befolyásos barátom, aki többek között a vasúttársaság egyik tulajdonosa, szerzett nekem két jegyet már három hónappal az indulás előtt. Azt javasolta, hogy szerezzek néhány revolvvert és egy puskát az útra, mert előfordulhat,

hogy lovas banditák támadják meg a vonatot, és az utasokat kifosztják. Angliában volt már erre példa. Nem igazán szeretem az ilyen fajta elővigyázatosságokat, de Elizabeth, a feleségem ragaszkodott hozzá.

A felvonuláson megjelent egy kisebb csoport, akik Isten nevében elleneztek a vonatot, és az ördög teremtményének tartották. Ez nagyon elgondolkodtató volt számomra, és én, aki nagyon vallásos embernek tartom magam - orvos lévén ez nem is csoda -, valamilyen fajta jelnek tartottam ezt a kis jelenetet; de nem hagytam, hogy ez befolyásolja ezt a csodálatos napot, és nem akartam Elizabeth kedvét sem szegni azzal, hogy gonderheltnék lásson.

A vonatnak pontosan délben kellett volna elindulnia, de a ceremónia egy kicsit elhúzódtott, így fél egy előtt pár perccel szóltak az utasoknak, hogy szálljanak be. Főlkaptam a csomagokat, és nejemmel együtt beálltunk a sorba. A tömeg gyorsan bejutott, mi is hamar sorra kerültünk. Elkérték a jegyeinket, majd eligazítottak minket, hogy merre van az első osztály. Mikor már minden utas fenn ült, egy hangos sípszó jelezte, hogy indulhatunk. A mozdony hangos kattogással és erős füstöléssel 12:37-kor elindult. A tömeg hangosan tombolt, és tapssal, füttyszóval buzdította az első San Francisco-i vonatot, amely egyre nagyobb sebességgel hagyta el az állomást.

Oriási gyorsasággal száguldottunk előre, úgy 20-25 mérfölddel óránként. Az első megálló, Sacramento úgy 98 mérföldnyire volt. Ezt a távot rekordidő alatt, valamivel több mint három és fél óra alatt tettük meg, megállás nélkül. Pár évvel ezelőtt ez elképzelhetetlen lett volna.

Sacramentóban már nem volt olyan tömeg, csak néhány családtag álldogált, akik kimentek integetni szeretteiknek. Maximum fél órát állhattunk ott, amíg az utasok felszálltak, és a vasutasok hoztak szemet az előttünk álló

hosszú útra. Innen 16.49-kor indultunk Ohama felé. 70 mérföldre volt Nevada állam határa. Amikor odaértünk, este fél nyolc volt, de az időeltolódás miatt ott akkor már fél kilenc körül járt az idő, és a forró sivatagi levegő még este is égett.

A sok utazás kimeríti az embert, ezért már tizenegy körül magunkra zártuk a kabinunkat, és lefeküdtünk aludni. Édes volt az alvás, annak ellenére, hogy már nagyon izgatottan vártuk, hogy odaérjünk. Ezért keltünk fel riadtan, amikor egy hirtelen fékezés miatt ránk borultak a bőröndjeink. Nehezen állt meg az óriási vasdarab, és éles hanggal próbált fékezi. A kerekek úgy szikráztak, hogy a sötétben látszódott, ahogy a fénycsóvák fülkénk ablakáig fel-pattogzanak. Végül 120 méter után a vonat nagy nehezen megállt. Az utasok aggódó arccal megkérdezték ki kabinjaikból, és egymást kérdezték az eseményekről, de senki sem tudott semmit. Páran egy vasutat kerestek, hogy megkérdezzék, mi is történt. Öt perc múlva egy alacsony, bajszos kalauz közölte, hogy mindenki őrizze meg a nyugalma, és menjük vissza a helyünkre.

- Ne idegeskedjenek! – nyugtatott minket a kis kalauz. - Valami tolvajbanda kilopott néhány métert a sínekből. Semmi baj! Erre fel vagyunk készülve. Egy órán belül letesszük az új sínpart és mehetünk tovább.

Néhányan felháborodással vették tudomásul a hallottakat, de nem tehetek semmit. Hajnali négy óra körül lehetett. Elizabeth nagyon álmos volt és egyből visszafeküdt aludni. Én is fáradt voltam, de már nem tudtam visszaaludni, inkább leszálltam a vonatról és rágyújtottam egy cigarettára. Ilyenkor már hűvös volt a sivatagban, és a csipős hideg még inkább felébresztett. Kb. 6-8 munkás hangos kalapálással csinálta a sít. Odamentem

hozzájuk, hogy beszéljünk. Nem tudtam, hogy is köszönjek, végül így kezdtem:

- Jó reggelt, uraim!

- Jó reggelt, uram! Üljön vissza a vagonba, mielőtt megfázik! – förmedt rám az egyik sapkás munkás.

- Nem. Inkább levegőzőm.

- Maga tudja! – mondta flegmán, és vállat vont.

- Kérdezhetek valamit?

- Mondja!

- Igaz, hogy errefelé emberevő indiánok laknak?

- Hát! Aztat nem tudom, hogy esznek-e embert - elég közönséges volt a modora -, de aztat biztos is, hogy laknak itten indiánok. Úgyé'?

- Az már igaz is! – válaszolt egy másik.

- És veszélyesek?

- Aztat nem lehessen tudni, mert még senki se nem látta őket.

Kissé zavaró volt, ahogyan beszéltek, de hát mégis csak vasutas munkások.

- Értem. És ha megtámadnának minket, meg tudnánk védeni magunkat?

- Miért kérdezi? Csak nem fél? – gúnyolódott egy fiatalabb suhanc.

- Aggódok a feleségem miatt, és az érdekelt volna, hogyha igazak a legendák, akkor kell-e féltennem az életünket, vagy maguk, „erős fiúk” megvédenének-e mindenkit?

Kissé visszahőköltek, és pár másodpercig feszült csönd volt. Végül az egyik megszólalt:

- Nem ez a dolgunk. Mi csak munkások volnánk. De asszem van bent néhány puská.

- És tudják használni?

- Hát! Ja! Bizonyos is, hogy igen.

- Rendben van! Jó munkát!

Nem köszöntek vissza. Amikor elfordultam, hallottam, hogy sugdolóznak és kuncognak, nyilván rajtam, de nem zavart. Sokkal alávalóbbak nálam. Elindultam vissza a vagonba, amikor halk, tompa dübörgést hallottam. Ehhez a dübörgéshez egyre erősödő üvöltözés és fémcsettogás zaja járult. Sötét

volt, nem láttam semmit. Annyi fény volt összesen, ami a vonatból szűrődött ki a meggyújtott petróleumlámpák által. A munkások is felkapták a fejüket és berohantak a vagonokba. A zaj már nagyon közletről jött, és ki lehetett venni, hogy a dübörgés valójában lódobogás, és azt is, hogy egy elég népes kis sereg közelít fegyverekkel.

Felugrottam a vonatra én is. Teljes volt a káosz. Sikoltozás mindenfelé, és a banditák már néhány lövést is leadtak a vonatra. Ijedten kerestem a kabinunkat, de mindenki az ellenkező irányba futott, mint én, és így nehézkes volt a tovahaladás.

Végre kissé ritkult a tömeg és megtaláltam a kabinunkat. Ekkor már főnt voltak a banditák a vonaton, és öldökölték az utasokat. Gyorsan rátörtem Elizabethre az ajtót, aki ijedtében hirtelen rám lőtt. A vállamat találta el. Nagyon fáj, és a vér valósággal csobogott a sebből. Elizabeth segítségért kezdett sikoltozni, de nem figyelt rá senki, mert hangja beleveszett a többi sikolyba.

Egyre homályosabban láttam és nagyon nehezemre esett levegőt venni. Ennek ellenére minden erőmet összeszedve feléfordultam és azt mondtam neki:

- Nem akarok meghalni. Még nem. Szorítsd el a sebet valamivel és

kösd el erősen! Minden eszköz ott van a kis piros bőröndben...

Ezek után elájultam és nem emlékszem, hogy mi történt.

Nagyon erősen világított a nap, annyira, hogy a csukott szemmel is zavart. Szemem elé tettem a kezem, és megpróbáltam felülni. De ezt nem tudtam sikeresen véghezvinni, mert a bal karomat nem tudtam megmozdítani a lőtt seb miatt. Halk morajlás hallatszott, mintha beszélnének, de nem értettem, mit mondanak. Biztos voltam benne, hogy női hangok, de egy szót sem tudtam kivenni a motyogásukból. Éreztem, hogy több kéz is egyszerre simogatja szőke hajamat, és néha el-eljátszottak egy-egy tinccsel.

- Elizabeth! - nyögtem halkán. - Elizabeth! - Nem érkezett válasz, így hangoztabban szóltam. - Elizabeth! - a végén már üvöltöttem. - ELIZABETH! - de semmi. Ekkor összeszedtem magam, és legyőzve az égető, szűrő fájdalmat felültem, lehajtottam a fejem és kinyitottam a szememet. Hihetetlen látvány tárult eléem. Az első dolog, amit megpillantottam, az a lábfejem vége volt, és mögötte, a háttérben egy hatalmas homokdűne. A vasút nem volt sehol, de még a sínek sem. Nagyon homályosan láttam az erős nap miatt. Lassan elfordítottam a fejemet balra. Minden egyes mozdulat egy-egy kinszenvedés volt számomra. Balra mellettem két nő térdelt a homokban valami furcsa ruhában. Mindketten kedvesen mosolyogtak rám, és én is erőltetetten visszamosolyogtam egy enyhe fejbiccentés kíséretében. Jobb oldalt egy másik hölgy térdelt, szintén ebben a furcsa ruhában. Más nem volt ott rajtuk kívül. Ellie sem. Még mindig a hajamat simogatták. Ekkor érces, rekedtes hangon megkérdeztem:

- Hol van Elizabeth?

A három nő egymásra nézett, motyogtak valamit, majd az egyik így szól:

- Lihana sient konti!

Először azt hittem, hogy csak gúnyolódnak, de hamar ráéreztem, hogy ők valódi

indián asszonyok. A ruhájuk, a furcsa nyelvük és a rézszerű bőrtük mind erre utalt.

- Uram Isten! – kiáltottam fel. Rá kellett jönnöm, hogy Elizabeth már nem él, és én vagyok az egyetlen, aki túlélte ezt a támadást. Megpróbáltam fölállni, és mivel mindhárman látták rajtam a nagy erőlködést, a hónom alá nyúltak és segítettek fölkelni. Egy fejbiccentéssel megköszöntem nekik a segítséget, mire ők mindhárman mélyen meghajoltak és karon fogtak, hogy kövessem őket. Csak most vettem észre, hogy mennyire ki vagyok száradva. Járn nem tudtam, annyira szomjas voltam. Nem tudhattam, meddig feküdhettem ott a tűző napon víz nélkül, lött sebbel.

A második lépés után összeestem és befelűródtam a homokba. Ekkor az egyikük leguggolt mellém, és egy kis barna csuporból valami nagyon rossz ízű, keserű folyadékot öntött a számba. Ettől egy kicsit magamhoz tértem, és azért könnyörögtem nekik. De természetesen fogalmuk nem volt, hogy mit mondok. Egy kis batyuban kezdtek kutatni, mindenféle üvegek után, amiket én egy alig észrevehető kézmozdulattal mind visszautasítottam. Végre, amikor az egyikük megfordult, láttam, hogy a hátára van erősítve egy óriási kulacs. Biztos voltam benne, hogy vizet tartalmaz, ezért arra kezdtem mutogatni, és próbáltam nyúlni felé, de ahogyan feltérdeltem volna, egyből a földre zuhantam. Szerencsére ezt megértették, és azonnal levették a nő hátáról azt a nagy kulacsot, és egy fapohárba öntöttek belőle egy kis vizet. Megittatták velem, majd újra öntöttek egy adagot. Mivel látták, hogy ettől kezdek erőre kapni, tovább folytatták a töltögetést, és én lassan kezdem magamhoz térni. Úgy egy liter vizet ihattam gyors egymásutánban, emiatt nagyon nehéznek éreztem a hasamat. Némi segítséggel

feltápáskodtam és követtem a három hölgyet.

Jó negyedórás séta után egy homokdomb tetejére értünk, ahonnan valami faluserűséget pillantottunk meg lent a völgyben. De nem egy modern falut kell elképzelni kőházakkal, templommal, nyüzsgéssel, hanem egy nomád nép telephelyét. Hatalmas sátrak álltak egymás mellett kőralakban, amiket az indiánok „vigvamoknak” neveztek. A kör közepén egy óriási farakás volt, ami esténként meggyújtva a fényt és a meleget szolgáltatta. A körön kívül rengeteg cölöp volt leszúrva egy vastag oszlop köré, amely egyfajta totemoszlopként szolgált. Egy fagerendákkal elkerített területen belül volt két tucatló, fejük pedig valamilyen festékkel ki volt festve. Kb. ötven méterrel a falutól egy kisebb farakás állt. Ezt nem tudtam vélni, de még nem kérdeztem semmit.

A három nőt követve lassan leértünk a faluba. Kézfeltartással, egyetlen szó nélkül köszöntöttek egymást a falu határában álló örökkel. Csodálkozó tekintetet vetettek rám, majd beengedtek bennünket. Egy kisebb „vigvamba” kísérték, ahol egy furcsa kinézetű idős indián ült, aki mindenféle kis fatá-lakkal és növényekkel volt körbevéve. Le-fektetett egy nagy szőrmére, majd intett a három asszonynak, hogy elmehetnek. Még egy utolsó pillantást vetettek rám, majd liba-sorban kimentek a sátorból.

Az öreg letekerte a vállamon lévő kötést, és ezek után egy kis fatálba mindenféle porokat, virágszirmokat, leveleket és valami zöldesbarna folyadékot öntött, majd az egészet egy óriási nagy, nehéz fakannállal kezdte összekeverni. Úgy öt percig kevergethette, míg a végén egy laza állagú masszát vett ki az edényből. Ezt rátette a sebemre és elkötötte egy darab ronggyal. Borzasztóan csipett, de szinte éreztem, hogy azonnal összeforr a seb. Nagyon elálmosodtam, és azonnal elaludtam. Néhány órát szunyókáltam, és arra ébredtem, hogy egy mély hang dűnyög fölöttem valamit. Kinyitottam a szememet, fölültem, és egy nagyon kövér, félmeztelen ember ült velem szemben. Minden bizonnyal ő volt a törzsfőnök. Átnyújtott nekem egy hosszú és vastag, már füstölgő pipát, hogy szívjak bele. Ezt megtettem. Ő mosolygással vizsgonozta ezt a tettemet, és ő maga is beleszívott a pipába. Felém nyújtotta a kezét, én pedig belecsimpaszkodva felhúztam magam. Intett, hogy kövessem.

Kimentünk a vígvamból és a totemoszlophoz vezetett. Az oszlopon színes képek voltak körbe festve. Ezeket mutogatta fentről lefelé, és közben a saját furcsa nyelvén mormogott. Megdöbbenő volt számomra, amiket ott láttam. A képsorozat egy az egyben azt a történetet mesélte el, ami velem történt. A következőt ábrázolta: Egy aranyhajú, fehérbőrű férfi fekszik a homokban. A bal válla pirosra van festve, és körülötte három nő terdel és itatják. Egyből magamra ismerem. A következő képen már áll és látszik, hogy a kísérőinél mennyivel alacsonyabbnak tűnik. Ez is pontosan illik rám. Az egyik képen egy ősz hajú indián látszott, aki olyan ruhában volt, mint az az orvos, aki megmentette az életemet. A képen is e fölött az aranyhajú fehér férfi fölött állt, és egy táliban kever valamit. Csak ezen a képen tűnt fel nekem, hogy a

férfit teljesen körülveszi valami aranyszínű burokszerűség. Teljesen úgy nézett ki, mint ahogyan a reneszánsz festők Jézust és a szenteket ábrázolták, azzal a különbséggel, hogy nem volt a férfi feje felett glória. Kezdetű összeállni a kép. Ezek az indiánok azt hitték, hogy én egy isten vagyok, vagy legalább is az istenük küldött engem. Az utolsó képek egy három tételből álló próbát jelképeztek.

Először is egy nagy mosdásról szólt. Néhány nő mossa a meztelen férfi testét. Ez arra jó, hogy megbizonyosodjanak a furcsa testszínének valódiságáról. Gondoltam, ezt a próbát kiállom, de nem örültem neki. Ha azt hiszik, hogy én valami égi lény vagyok, akkor isteni tiszteletben lesz részem, és minden kívánságomat teljesítik. Ez nem olyan nagy hátrány, sőt kifejezetten jó dolog és előnyös. De mi történne akkor, ha kiderül, hogy csak egy csaló vagyok, hogy nem vagyok isten. Biztos, hogy azonnal megskalpólnának. Nehéz döntés előtt álltam. De biztos, hogy nem az én akaratom fog érvényesülni. Ha átmegek a teszten, akkor istenként tisztelnek majd, és ez alól már nem tudok kibújni. Nem rajtam múlik.

A második képen levágtak egy fürtöt a hajából, és vízbe mártogatták. A hajszál természetes bearnult, de ők úgy vették ezt, mint valami jelet, hiszen az indiánoknál mindenkinek fekete haja van, és az nem változtatja a színét. Ezen a teszten is át fogok menni. Kezdem aggódni.

A harmadik képen a fehér alak villámot csinál a kezével a sötétben. Egyből a revolverre gondoltam, ami még mindig nálam volt a vonattámadás óta. A fegyver szikrázik a sötétben, ha lőnek vele. Az utolsó kép végére az volt írva, hogy „Sient konti”, ami – mint később megtudtam – annyit jelent, hogy Nagy Isten. Tudtam biztosan, hogy istenük leszek. Ekkor már végképp kétségbeestem. Nagyon féltem, hogy mi lesz ebből. Mialatt én ilyeneken gondolkoztam, a törzsfőnök

végig kommentálta az egészet a maga furcsa nyelvén

Másnap el is kezdődött a vizsgáztatás. Minden úgy történt, ahogyan a képeken. Megmosdattak a pataknál, és mivel természetesen nem kopott le a bőrszínem a félórás mosdás után sem, ezért nagy ujjongásba kezdtek, és a falu népe meghajolt előttem. Ezután a faluban leültettek a vigvamok által alkotott kör közepére, és egy nő egy nagy késsel közelített felém. Halálfélelmem volt. De megnyugodtam, amikor odaguggolt mögém, és levágta az egyik hátsó tincsemet. Belemártották egy edényi vízbe, és a tincsem – ahogyan ez várható volt – azonnal elbarnult, amit újabb üdvrivalgás követett. Már csak az utolsó próba volt hátra.

Pontosan éjfél volt, amikor bejött hozzám a sátramban az a három nő, akik rám találtak, és intettek nekem, hogy menjek velük. Kimentünk a faluból egy szikla tetejére. Már az egész falu ott állt a szikla körül. Vártam, hogy mi fog történni. A három nő a helyére ment, én pedig elindultam a szikla felé. A törzsfőnök odalépett mellém, és az égbe mutatott. Ordibálni kezdett, énekelt, és az égre nézve forgolódott, kitért karokkal. Ekkor elhatározásra jutottam. Előkaptam a revolvert és három golyót eresztettem a törzsfőnökbe. Kettőt a fejébe, egyet a testébe. Egyből a földre zuhant. Az egész falu népe meg volt rémülve. Még soha nem láttak revolvert. Nem tudták, mi történt, de mindenki megdermedt. Láttam, hogy félnék tőlem. Pár perc után az egyik indián térdre hullt és hajlongott előttem. Azt kiabálta: Sient ontí, sient konti! Erre a többiek is követték. Az egész falu egyszerre imádkozott körülöttem. Elhitték, hogy isten vagyok. És mivel a törzsfőnökük meghalt, így egyben a vezetőjük is lettem. Így megkér-

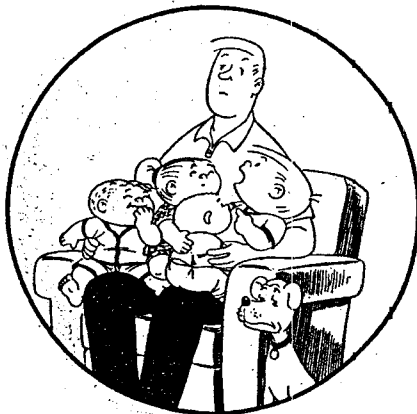
dőjelezhetetlen volt számukra, hogy isten vagyok.

Nem voltam többé veszélyben. Istenítettek, és mindenben hallgattak rám. Az itt-létem alatt szép lassan kezdtem megtanulni ezt a furcsa és nagyon nehéz nyelvet. Nem volt ellenvetés egyetlen kérésemben. A biztonság kedvéért maradt még három töltény a revolveremben, de eddig még nem kellett használnom. Mindig elegendő volt, ha csak ráfogtam az elégedetlenekre. Úgy félték tőle, mint az ősemberek a tűztől.

A többi környező törzssel is jó megállapodást kötöttem. A falu népe elmesélte nekik, hogy én egy isten vagyok; egy olyan halálos fegyver van a birtokomban, ami vilámlik és azonnal öl. Ezt a többi törzsfőnök is elhitte, és egy nagy főnökgyűlésen elfogadtak engem az öt nagy törzs főtörzsfőnökének, és így a többi törzsből is elismertek és istenként néztek fel rám.

Azt hiszem, joggal mondhatom, hogy a lehető legjobban sült el ez az utazás, ahogyan csak lehetett. És most itt élem az életemet a nevadai sivatagban, egy indián törzsből, ahol mindenki istenként tisztel. Egyedül Elizabeth hiányzik nagyon, de lassan elfelejttem ezt a fájdalmat ebben a földi paradicsomban.

Póni, NincsZsák

A MÁRCIUSI IRODALMI HÁZI VERSENY MEGFEJTÉSEI

1. Móricz Zsigmond: Kis Samu Jóska

- a) Címmagyarázat: két – egy faluból való, vidám – katona: Kis Samu és Samu Jóska nevének összeolvadása
- b) Az 1. világháború idején játszódik a novella.
- c) Orosz és magyar katonákat mutat be a mű.
- d) Kis Samu megijed, amikor az alvó katona felhorkant, mert „ha felébred a szerencsétlen, akkor meg kell ölni.”
- e) Samu Jóska visszaadja a bölcst és a kenyérdarabot, mert saját Bözsike lányára gondolván átérzi az apai szomorúságot; és saját éhségére emlékezve átérzi a korgó gyomor kínját. Ezekről akarja ideig-óráig megkímélni ellenségét.

2. Egészítsd ki az alábbi táblázatot szerzőnévvel, címmel! (5 pont)

Thomas Mann	A Buddenbrook-ház
Bálint Ágnes	A Szeleburdi család
Roger Martin du Gard	A Thibault család

A Bálint Ágnes mű nem családregény.

3. A lantorna 1. ablaküveg helyett használt , a marha megszártott hólyagjából való hártya; 2. Lámpa, fényforrás.

Csokonai: Zsugori uram:

*Mely szörnyű kár! Egy szél pénzem elrablotta,
Lantornás ablakom ketté szakasztotta!*

4. Az Odüsszeia szereplői:

Kikónok: szigetlakók, akiket a Trójából hazafelé tartó görög hajósok kifosztottak, de akik – segítség - megtorolták a rablást.

Kirké: Hélios varázsló lánya, aki szigetének látogatóit disznóvá változtatta.

Küklopsz: egyszemű óriás.

5. Pálóczi Horváth Ádám: Ötödfélszáz énekek című népdalgyűjteménye 450 dalt tartalmaz. Harmadfél = 2,5; másfél = 1,5.

20. századi népdalgyűjtők: Bartók Béla, Kodály Zoltán, Sebő Ferenc, Halmos Ferenc

6. A belső szóalkotás módjai:

a) Rendszerváltás szóösszetétel	e) Citrancs szóvegyülés
b) Képvisel szóösszetétel	f) Valutázik szóképzés
c) Áfa mozaikszó	g) Spéci szórövidítés
d) Izmusok Szóelvonás	

7. Izidóra tüningiai lány, Mikhál bán bojóthi és Petur bán magyar nemes.

8. Shakespeare „életrajzi adatai”: kesztyűkereskedés, kétpetejű ikrek, orrvadászat, részvények.

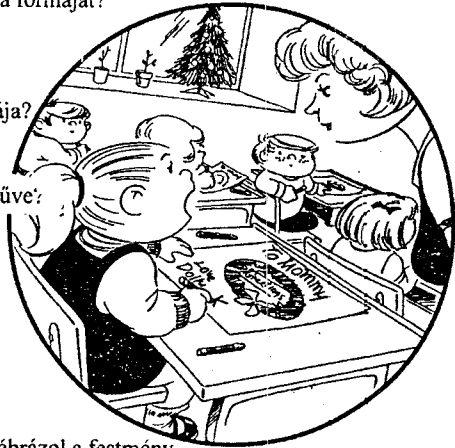
MEGFEJTETTE: MÉSZÁROS KRISTÓF, NINC SZÁK
GRATULÁLUNK!

IRODALMI HÁZI VERSENY
 Utolsó forduló
 A leadás határideje: 2002. május 30.

1. Néhány kérdés a budapesti hidakról: (9 pont)
- Kik voltak a Lánchíd alkotói?
 - Kit tartott a közhiedelem egy ideig tévesen a Margit híd tervezőjének?
 - Ki írt verset a Szűz Szent Margit nevet viselő hídról balladát a 19. században?
 - Milyen tömegközlekedési jármű haladt át és mikor először a Margit hídon?
 - Mi volt a mai Szabadság híd korábbi neve?
 - A 20. században álló Budát és Pestet összekötő hidak közül melyik hiányzik ma már?
 - Melyik Duna-hidunk változtatta legtöbbet a formáját?
 - Melyik a legfiatalabb híd a Duna fölött?

2. Kinek melyik művéből készült (10 pont)

- Donizetti: Lammermoori Lucia című operája?
- Rahmanyinov Aleko című alkotása?
- Bizet Carmenje?
- Muszorgszkij: A szorocsinci vásár című műve?
- Prokofjev: A játékos című zeneműve?
- Sztravinszkij: Oedipusz rexe?
- Rossini Tell Vilmosa?
- Verdi Rigolettója?
- Boito: Mefistofele című operája?
- Messenet Manon című alkotása?

3. Ki az alkotó, mi a mű címe? (14 pont)

- Egy álmos, száját nagyra tátó fiatalembert ábrázol a festmény.
- 13 újszövetségi személy búcsúzik egymástól egy asztalnál.
- Kossuth katonáinak kötszert készítő asszonyok egy sebesült honvéd élményeit hallgatják.
- A tőzsdeügynökből lett festő egzotikus külsejű nőt ábrázol kedvenc szigetén.
- A holland polgári életképeket festő barokk alkotó egyik képén a különböző művészeti ágak egy-egy allegorikus kelléke fedezhető fel.
- A 18. századi festmény négy fő figurája fogadalmat tesz a boltíves háttér előtt.
- A 19. századi magyar festő egy tavaszi pikniket örökít meg a szabadban.

4. A következő kérdések Csáth Géza: Az anyagyilkosság című novellájához kapcsolódnak. (5 pont)

- Kik a szereplői a novellának?
- Mi érdekelte a fiukat leginkább?
- Milyen kapcsolat volt Witmanné és a fiai között?
- Mi mindennel kedveskedtek Irénnek a fiúk?
- Milyen programokat terveztek a novella játszódási idejének utolsó napjára a fiúk?

DeKay versei

ÉJIFÉNY, KÉPEK

IV.

I.

Iszamlósan bújik el a múzsa előlem...
 ...amikor a nyirkos és hazug Hold
 elsunnyog a kifosztott égi boltból
 s mint fáradt őszi légy
 a tompa ízű mézbe
 úgy ragad, úgy tapad
 a leselkedő kupola túlsó felébe

II.

zárt tárgyalássá mered az éj
 csak a temetetlen holtak
 lejtik bús táncukat idelelen
 (egy tisztességtudó utcalány
 ismerős ritmust kopog
 a mocsárbűzű kisutcán)
 sem az Ördög, sem az Isten
 nem vakarja meg ma már
 fülének ráncos tövét -
 a Holnapra hagyják
 örök Sakkjátszmájuk
 utolsó lépését...

III.

a méregzöldet izzadó levelekre
 leheletnyi hamulepel hull -
 feledve s becsapva érzi most
 magát a Ternészet
 pedig kacagna s nevetne!
 revolvertüzként hasít belém
 a fekete lángú enyészet
 elszaladnék, szétfutnék...
 ...mint a testemben fonnyadó
 hajszálerék!
 bárcsak beinna mohón
 a hús föld mélyen magába!
 oh, de nem lehet - - -

templomi csend csücsül a kertben
 a szomszéd pimasz macskája
 tarajos hátát görbíti, hajlíjtja
 (mesebeli sárkánynak képzelem
 szárnyak és lángelehet nélkül)
 majd pózolja a sűrű
 sötétségnek feszül
 és belebámol csalfán
 a csaholó magányba

MŰ VÉSZ

művésznek kéne lenni
 az elkeseredettséggel
 s melankóliával
 egy zsíros lyukban
 egybekelve fetrengeni
 hogy megláthassam
 a körülöttem forgoló
 sokarcúan spekuláló
 babszemnyi démonokat
 és a gyűröttarcúak markában vergődő
 csiszolatlan szépet:
 a Megnyugtatót -
 a morzsolt tollú
 ám mégis gyöngéd mosolyú
 pöttömnyi puttót

(...végtelen mesékről álmodom...)

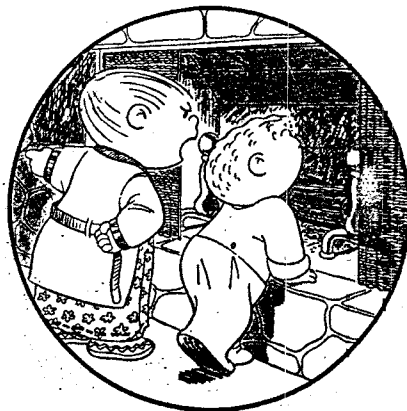
Csáth Géza: Anyagyilkosság

Osvát Ernőnek

Ha szép és egészséges gyermekeknek korán meghal az apjuk, ebből rendszeren baj származik. Witmannak két fia volt már, négy- és ötévesek, amikor egy napsugaras, csak kissé szeles novemberi délutánon búcsút mondott a világnak. Elég könnyen halt meg, és egészségben nem sok bánatot hagyott maga után. A felesége, az özvegye szép asszony volt, de szelíd természetű és erősen önző. A férjét sohase kínozták, de egy bizonyos fokon túl sohase is szeretett. Férfiaknál sokkal megbocsáthatóbb ez, mint asszonyoknál, akiknek egész életét igazolja, menti, sőt értékessé is teszi az erős, bár sok tekintetben okatlan érzelem. Witmannénak azonban szintén meg kell bocsátanunk, mert végre is két szép és erős fiút hozott a világra. Az utcában, ahol egy kétemeletes rozoga, falépcsőjű házban laktak, a szőke, gyászruhás Witmannét határozottan méltányolták. Pedig elcinte gyenge csipőjű és gyerekszemű volt ez az asszony. Mondom mint ember: se jó, se rossz. A két fiát éppen olyan keveset csókolta, mint verte. Kevés közül volt egymáshoz, amint az lassanként mindjobban kiderült.

A fiúk a szomszédba jártak játszani. Hosszú délutánokon át késő estig nem mutatkoztak. Keveset és csak egymás között beszéltek. Fekete kis szemekben Witmannak, az apjoknak lelke csillogott. Padlásokra mászkáltak, régi ládákban szaglászta, macskákat hajkurásztak. Gyakorta utánuk mászva a padláslyukakon át ki, a háztetőre is, a magas tűzfalakig, a sajátos formájú, füstös szájú kéményekig. Míg a nyár tartott, fürödni jártak a folyóhoz, és madarakat fogtak az erdőben. Witmanné enni adott nekik, és tiszta alsót szombaton este. Az iskolába is velők ment, ha iratkozni kellett. Különben csendesen élt, és csendesen hízott. Egy bankhivatalnokkal ismerkedett meg férje halála után fél évre, aki fiatal és szép gyerek volt, borotvált állal, széles vállakkal, de finom, rózsaszínű és lányos arcborrel; Witmanné vágyott reá, és bár nehezeére esett, sőt fáradságába

került: kacérkodott vele. A hivatalnok kísérgette, meglátogatta, teát kapott és csókokat. A férfi unalomból meg lustaságból nem hagyta ott a nőt. Witman fiai keveset törődtek az anyjokkal meg a szeretőjével; terveik és dolgaik voltak. Gimnáziumba kerültek. Megnyúltak, vékony és erős csontjaikon mint acéldrótok feszültek ki kicsiny izmaik. A tanulást könnyen intézték, felkelés után, negyedóra alatt. Az iskola egyáltalán nem játszott szerepet az életükben. Nagyúri foglalkozásnak ismerték föl az élest, s öntudatlanul és korán a saját szükségleteikhez formálták az időt. A padlás egy rejtett zugában rendeztek be a kis boszorkánykonyhájukat. Nyilak, géppuskák, kések, fogók, kötelek és csavarok voltak itt összegyűjtve, elrejtve és osztályozva. Szeles őszi estén, ha megették a vacsorát - az anyjok egy piros kötésű német regénybe merült -, halkán és gyors léptekkel lesuhantak az utcára, futásnak eredtek, bejárták a fél várost. Lesbe álltak. Kóbor kutyáknak hurkot vetettek a nyakába, és hazacipeltek. Bekötötték az állat száját, és deszkára húzták. Apró lámpájuk, mint az erdő elátkozott kastélyának távoli lága, fényelt a nagy padlás barna, nedves homályában. A két fiú pedig óvatos, izgatott lassúsággal fogott hozzá a munkájához. Fölhasították a kutya mellkasát, leittatták a vérért, s munkájuk közben hallgatták az állat rettenetes, tehetetlen nyögését. Megnézték a dobogó szívet, kezük közé vették a meleg, mozgó kis gépet, apró szúrásokkal rontották el a tömlőt, a billentyűket.

Kifogyhatatlanul érdekelte őket a fájdalom misztériuma. Nemegyszer megkínózták egymást is, közös megbeszélés szerint, vérséssel vagy csipkedéssel. Az állatkínzás pedig komoly és természetes szenvedélyükké vált. Egész légió macskát, csibét, kacsát pusztítottak el, folyton fejlődő sajátos módszereikkel. S a dolgaikról senki se tudott. Biztonsággal, férfias gondossággal és meggondolással tudtak elrejteni.

Különben a házban keveset törődtek velök. Az első emeleten egy öreg törvényeségi hivatalnok lakott, aki alig volt otthon, és egy varrónő, aki négy lányal dolgozott. A második emeletet Witmanékon kívül csak a ház tulajdonosa lakta. Egy egészen fiatal ember, a volt tulajdonos fia, aki nem sokat törődött se házzal, se lakókkal. A földszinten egy üveges- és egy rőfösüzlet volt. Senki se tudta, hogy ezekben a boltokban mikor járnak vevők. A Witman fiúk a maguk számára foglalhatták le a házat. A kis piszkos udvarban sohase lehetett embert látni. Az az egyetlen cserfa, amely az udvar közepén állott, és annyi esztendeje meghozta rügyeit, leveleit és virágait, valószínűleg érezte, hogy mindez nem jól van. Az élet azonban a kis emeletes házban is haladt előre, mint mindegyik másutt. A lakók közül csak a két fiú volt, akik jól mulattak, mindig mertek gondolni a holnapra és holnaputánra is.

Egy szeptemberi estén kipirulva, lihegve jöttek haza. Egy összekötözött baglyot cipelték magukkal. A régi templom padlásra másztak érte. Egy hétig kutattak utána, megbeszélték, hogyan fogják el, és hogyan ölik meg. Sikerült. Csillogott a szemük, és erős vállaikban egy férfi erejét érezték, amikor vágatva sötét utcákon, hazaértek a diadallal. A bagoly régen érdekelte őket. A feje olyan nagy, mint két nagy szem. Az agyában csodálatos régi mesék vannak elrejtve. Száz évnél is tovább él... Bagoly kellett, kellett... Megvolt. Egyenként szedték ki a pihéket a melléből, és figyelték, amint a titokzatos madár szemében a fájdalom színes tüzei egymás után kigyúlnak. Azután drótokkal csavarták körül a szárnyának a tövét, a lábait, a csőrét, és így kipecskelve, sokáig szótlannul bámulták. Arról beszéltek, hogy a madár

tulajdonképpen csak egy ház, ahova a Kín beköltözött, és ott lakik, míg csak a baglyot meg nem ölik. De hol lakik? Minden valószínűség szerint a fejében. Azután elhatározták, hogy éjre otthagyják, mert úgy izgalmas és szép lesz az ágybafekvés. Valóban, izgatottan vetköztek le, és azután csak arra hallgattak, hogy a padlásról jön-e valami nesz. Úgy érezték, hogy valami feszes ruganyosság szállja meg a tagjaikat, mint ha a lekötözött, vonagló állat hiába pazarlott ereje feléjük, rájuk suhanna. Így aludtak el. Álmodtak együtt jártak végig nagy mezőket, óriási fehér lovak hátán, veszett vágatásban. Szédítően magas hegycsúcsokról repültek lefelé, és meleg, véres tengereket úsztak át. Ami fájdalom és szenvedés csak lehetett a földön, mind ott vonaglott, sikoltott és üvöltött a lovak patái alatt. Ébredéskor napsugaras reggel mosolygott rájuk; könnyen ugrottak ki az ágyból. A cselédőtől elkérték a reggelit, mert Witmanné tíz óráig szokott aludni. A bagolyhoz siettek, és egy óra alatt most már végeztek vele. A szeméit szedték ki előbb, azután a mellkast bontották föl, most már felszabadítva a madár száját, mert a hangját akarták hallani. Ez a hang, ez a csontig ható, rémes hang, minden képzelhető felülmúlt, de éppen emiatt rövidesen kellett intézni a dolgokat, a kivégzést és az elásást, mert félni lehetett, hogy meghallják a házban. Egészen nagyon meg voltak elégedve, a dolog megérte a fáradságot.

Délután az idősebb fiú egyedül ment el hazulról. Egy házban fölfedezett valamit. Félig meztelen lányt látott az ablakon keresztül az egyik szobában, aki rózsaszínű ingben fésülködött. Az utcasarokról visszafordult, még egyszer benézett a szobába. A lány most háttal állt a szoba mélyén, fehér válla szinte csillogott a napfényben. A fiú bement a ház kapuján. Egy öregasszony jött felé, de ugyanekkor az oldalafolyosó végén megjelent a fésülködő lány. A fiú feléje ment, és azt mondta, hogy közelebből látni akarta őt, mert nagyon tetszett neki. A lány gyengén megsimogatta a nyúlánk, rövid nadrágos fiú tiszta arcát, aki egy szökéssel átölelte a nyakát, és ajkaival hozzátapadt az arcához. Ezalatt körös-körül ajtók nyíltak ki halkan, és fiatal lányok fejei tekintettek ki rajtok; csakhamar azonban nesztelenül visszahúzódtak a fejek. A folyosó végén két üvegű mécs égett, arra vezette a lány a nagyobbik Witman

fiút. Lebocsátották a függőnyt, délutáni napfény sárgán szűrődött be a parfümillatos szobába. A lány a szőnyegre hengeredett, és mozdulatlanul engedte magát csókolni, ölelni. Witman fia a bagolyra gondolt, és átvilant az eszében az, hogy mindaz, ami az életben szép, nagyszerű és izgalmas, miért rettenetes, megmagyarázhatatlan és véres egyszersmind. Csakhamar azonban ráunt a játékra. Csalódottan kelt fel, várt, és tágra nyílt szemekkel nézte a nőt. Hamarosan elbúcsúzott azután, de megígérte, hogy máskor is eljön. Megkérdezte a lány nevét - Irénnek hívták -, igen szépnek találta a nevet, és végül ezt mondta:

- Kezét csókolom.

Aznap késő estig a mezőkön bandukolt a két Witman fiú. A történetekről nem esett szó. A nagyobbik azt mesélte, hogy a levegőben lények laknak, amelyek az emberekhez hasonlítanak, s ha enyhe szél fúj, érezni, mint úszik a testük a levegőben. Azután megálltak, lehunyták a szemüket, és kiterjesztették a karjaikat. Az idősebb fiú azt állította, hogy hatalmas, puha testű légi asszonyok imbolognak körülötte, és a hátukkal és mellükkel az arcához érnek. Néhány perc múlva az öccse jelentette, hogy szintén érzi az asszonyokat. Otthon, az ágyban is még a légaszszonyairól beszélgettek, és nyitva hagyták az ablakokat, hogy ők bejöhessenek. Be is jöttek. Nesz nélkül siklottak be, az ablaküveget alig érintették bársonyos hátukkal, és lebegve, úszva odanyújtottak melléjük a paplanra, a vánkosra. A nyakukat odahajtották a fiúk

szájához és arcához, majd ismét továbbcsúsztak ernyed, lusta és mégis könnyed mozdulatokkal. Egész éjszaka velük maradtak a szobában. Összefogóztak hajladozva, mosolygó arccal lebegtek az ablak felé, majd újra feléjük kúsztak, rájuk feküdtek, és hozzájuk simultak. Csak amikor a nappal ragyogó, meleg sugarakkal betört a szobába, távoztak el az ablakon keresztül, lassú, álmatag, vánszorgó surranással, és zétfoszlottak a friss reggeli levegőben.

Ezen a napon a két Witman fiú együtt ment a leányhoz. Meleg májusi délben, az iskolából jövet arra kerültek, és besurrantak a kapun. A nő feléjük jött, mosolyogva, kócosan, de üde, hangos nevetéssel, és bevezette a Witmano-kat a szobájába. Lerakták a könyveiket, a szőnyegre kucorodtak, lehúzták magukhoz a leányt, csókolták, harapták, ölelték. A nő csukott szájjal nevetett, és lehuntya szemeit. A fiúknak egymásba villant a szemük. Mind a ketten ütni kezdték. A lány most már tele szájjal kacagott, mintha csiklandozták volna. A két Witman birtokába vette a leányt, csipkedték, leszorították, hengergették és megkínózták. A nő mozdulatlanul, lihegve engedte, hogy tegyenek vele, amit akarnak. A fiúk vörösrre pirult arccal simultak rózsaszínű selyempongolyájához. Később összeszedték a könyveiket, azt mondták a leánynak, hogy ő a legszebb nő mindazok között, akiket valaha láttak. Irén azt felelte, hogy szereti őket, de ha másszor jönnek, hozzanak neki valamit, édességet vagy virágot. A nagyobbik Witman kijelentette, hogy meg lesz elégedve azzal, amit hozni fognak. A leány a kapuig kísérte a kisfiúkat, és megcsókolta a kezeiket. Ebéd után a szobájukba zárkóztak, és a leányról beszéltek; megállapodtak abban, hogy amit tapasztaltak, az összehasonlíthatatlanul felülmúlja összes eddigi kalandjaikat, még a bagoly kínzását is.

- Csak ezért érdemes élni - mondta a kisebbik.

- Ez az, amit annyi fáradsággal kerestünk - jelentette ki a másik.

Ragyogó meleg májusi délutánban, könyvek nélkül indultak az iskola felé. De egyenesen a ház elé, a leány ablakához mentek. Nem volt ott senki. Visszafordultak: másodsorra megiebbent a függöny, és kinézett a leány. Megállottak. A leány kinyitotta az ablakot.

- Holnap délben jöttök? - kérdezte mosolygó arccal. - Jertek akkor, hozzatok valamit. - Íntett, és becsukta az ablakot. A fiúk elpirultak, és szívdobogást kaptak a látásától.

- Ékszert fogunk neki hozni, arany karcsatot vagy gyűrűket - jelentette ki hosszú hallgatás után a nagyobbik Witman fiú.

- Igen, de honnan veszed?

- Van anyának, kérünk tőle.

- Nem ad.

- Az üvegszekrény kulcsát megszerzük.

- Nem adja ki a kezéből a kulcsokat.

- Pedig négy arany karcsatja van, és hét gyűrűje van.

- Az úján is hord három gyűrűt.

Este ott settenkedtek a szekrény körül, és szemlét tartottak az anyjuk drágaságai fölött. Volt köztük két pompás rubinokkal és gyöngyökkel kirakott karperec.

Kérték Witmannét, mutassa meg nekik a holmit. Az asszony - a nyakas természetű, puha, szőke nő - kikérgette őket. Kissé félt a fiától, nagyon távol érezte őket magától.

A fiúk az utcára szaladtak tanácskozni.

- Nem: lehet tőle kérni.

- Semmi szín alatt.

- Nem fog adni.

- Nem, nem.

- Ki kéne törni a szekrényt.

- Fölbred, lármát csinál, megint csak nem vihetjük el neki.

- Nem fog fölbredni!

Tele volt a szívük gyűlölettel a szőke, kék szemű, lusta és kövér anyjuk iránt, szerették volna őt is megkínozni.

- Én börtöm az egyik kis üvegfalat a késem nyelével, és több zaj nem lesz. Te világítsz a tolvajlámpával, benyúlok, és kiszedem az összes karcsatokat és gyűrűket.

- Ne vigyél el mind!

- De igen, mind elvisszük; neki nem kell, ne maradjon neki semmi, hadd bögjön utána.

A padlásra szaladtak föl, a szerszámok között szemlét tartottak, magukhoz vettek egy vésőt, egy harapófogót, megvizsgálták a lámpást, és mindezt zsebre vágták. Sietve lementek azután, és lefeküdtek. Előbb azon-

ban átnéztek az ajtó alatti résen, és láthatták, hogy az anyuk szobájában már sötét van. Vetkőzés közben elhatározták, hogy csak éjfélután mennek át. A harisnyát a lábukon hagyták, nehogy ropogjon a padló, és úgy fektüdtek le, éberen, de nyugodtan. Az ágyaikban felkötötték, suttogva tervezgettek, hogy délben, iskola után, szaladva mennek a leányhoz. A kincseket a padláson fogják elásni és apránként elhordani. Reggel tagadni fognak, és ha anyjuk ütni akar, elszaladnak. Örömet éreztek arra a gondolatra, hogy ő dühös lesz, tehetetlenül sírni fog, ha majd nem fogja találni az ékszereket. Egy pillanatra se került többé szó arról a lehetőségéről, hogy fölérredhet. Majd fölkeltek az ágyból, kinyitották az ablakot, és kihajoltak a langyos májusi éjszakába. A kutyaugatások, a kocsik zörgése, amelyek időnkénti fölhangzásukkal szakaszokra tagolták az éjszakát, nem rövidítették meg az órák lassú múlását.

Mikor végre a toronyóra lassan elverte az éjfélt, készülődni kezdtek. Meggyújtották a kis lámpát, a fiatalabb Witman fiú a harapófogót, a reszelőt és a lámpát vette magához, a másik csak a hosszú pengéjű, nyitott zsebkését. Ő ment elől. Biztos nyugodtsággal lopóztak át a középső ebédlőszobán, azután a nagyobbik fiú előrement, és kinyitotta a Witmanné hálószobájába vezető ajtót. Az ajtósarok semmit se nyikorgott. Föllélegeztek. Witmanné a fal felé fordulva, nyugodtan aludt, csak a kövér, széles háta látszott belőle, amelyet kötött hálókötös takart. Elhelyezkedtek a szekrény előtt.

A fiú fölemelte a kést, hogy beüsse a szekrény kis üvegfalát. Pár pillanatig habozott, azután rácsapott az üvegre. A csörömpölés nagy, szörnyű erős volt, olyan erős, mintha egy csomó üvegpoharat ládába csomagolva dobtak volna le valami emeletes ház ablakából. Witman-né megfordult, azután felkötött, kinyitotta a szeméit. Az arca bosszúságot és csökönyös haragot fejezett ki, de szóhoz nem jutott Witmanné, mert az öregebbik Witman fiú odaugrott az ágyhoz, és késével a mellébe döfött. Az asszony lehanyatlott, és a jobb kezével a levegőbe hadonászott. A kisebbik már akkor az ágyon volt, és lefogta a lábait. A nagyobbik kihúzta a véres kést az anyja melléből, és még egyszer bedöfte. Nem volt reá szükség, mert már halott volt. A melléből a vér lassan patakzott benn a paplan alatt.

- Na, ez rendben van - mondotta az idősebbik -, most szedjük elő a dolgokat. Kirakták a szekrényből az ékszereket, a karcokat, a melltűket, gyűrűket, az órát és a hosszú arany óraláncot. Nyugodtan kirakták az asztalra a megszerzett, elhódított kincset, osztályozták, és egytétően elosztottak rajta.

- Most siessünk, meg fogunk mosdani és átöltözünk.

Átmentek a szobájukba, megmosták a kezeiket, kiontották a vizet, de az átöltözésre nem volt szükség, a ruháikon sehol nyoma se volt vérmek. Majd újra visszamentek a színhelyre. A fiatalabb Witman fiú kinyitotta a középső szoba ablakát, és ott várta a bátyját, aki Witmanné szobáját belülről bezárta, és az ablakból a párkányra kilépve, bejött a nyitott ablakon.

Az utca koromsötét volt, halálos csönd uralkodott, de sietni kellett, mert a toronyóra egyet ütött, és ők még aludni akartak. Levették, ágyba bújtak, és az izgalmaktól holtan fáradva, pár pillanat múlva már mind a ketten mélyen aludtak.

Reggel a takarítónő ébresztette fel őket, aki mindig pontosan fel hétkor érkezett. Megszokta már, hogy Witmanné tízkor kel, és ezért a szobájába nem is ment. Az ebédlő tisztogatása után rendszeren a fiúkat verte föl, akik hamarosan megmosdottak, megreggeliztek és eltűntek, zsebeikben a kincsekkel.

- Meg iskola előtt!

- Jó!

- Az előadáson pontosan ott kell lenni.

- Hogyne, ma különösen.

- Tizenegy órára ügyis hazahínik.

- Siessünk.

A ház kapuja nyitva volt. Míg a folyosón a leány ajtajához jutottak, senkivel sem találkozottak. Be nyitottak. A nő kipirult arccal, mélyen aludt, kikaparták és megcsókolták, azután előszedték a zsebeikből a drágaságokat. Reárárták a hasára, a melleire, a combjaira.

- Nesze, ezt hoztuk.

- Ez mind a tied.

A nő nehezen, de mosolyogva tért öntudatra, magához ölelte a két gonosztevő kényény kis koponyáit, köszönte a látogatást, és befelé fordult.

- Ma vagy holnap jövünk.

A fiúk ezzel búcsúztak, és elszöktek az iskolába.

(1908)

A kétfordulós művészeti műveltségi vetélkedő győztesei:

I. helyezés az „öreg” kategóriában:

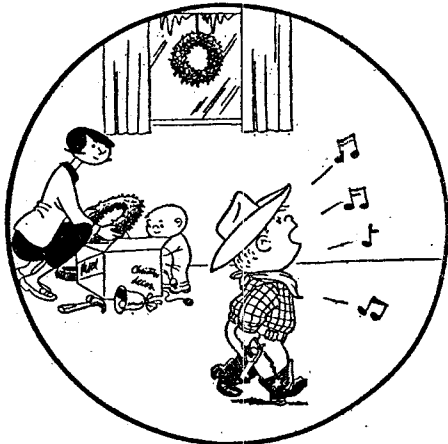
Art csapat: Bradák Feri
Csillag Zsuzsa
Máthé Petra
Oláh Kata
Vibihál Balázs

I. helyezés az „ifjú” kategóriában:

Masni csapat: Kutassy Dorottya
Meggyesfalvi Boglárka
Szelecki Dóra

II. helyezés az „öreg” kategóriában:

Tigris csapat: Bodolai Bori
Kati Gábor
Varga Péter

A témazáró jeles mellett az első 10-10 ezer forintot kaptak, a második helyezett csapat jutalma pedig hatezer forint, melyet a csapattagok együtt költhetnek el valamilyen kulturális programra.

Ajánló oldal

Amelie

Egy csupabáj komédiával ülünk szemben a Puskinban, történetet látunk egy fiatal nőről, az általa felépített világról, melyben ő mint jótét lélek mozog, stagnál, dolgozik, pihen, sír és nevet... él. Kicsit lökött, cseppet magának való, enyhén félnk, erősen fura, ezért nagyon összetett és szerethető jellem. Legalább annyira, mint Lady Diana hercegnő, kinek váratlan halálhíre a sztori gyújtópontjaként funkcionál. Hogy miért, azt nem árulom el.

Biztos láttad *Az élet szép* című olasz filmet, ami két, egymástól élesen elhatárolható részből - egy szellemes, romantikus komédiából és egy merész lágerburleszkből - áll. Sokak szerint - szerintem is - a film első felében nyújtott Benigni-féle stílusbravúr többet ér az internálótábor-béli poénhorornál. Szóval az *Amelie*... azt a friss, jó ritmusú, magával ragadó filmet idézi fel és tartja két órán át életben, amit Guido „Bongiorno principessa!” pincérnek sikerült utoljára.

De ez egy mai film. Azt hittem, hallucinálok, amikor a kislány Amelie életét - elképesztően szellemes - narrátor segítségével bemutató képek közben egyszer csak egy spielbergien animált állatféleség tűnt fel a vásznon. És ez csak egy a tucatnyiból. Legyen szó „Amelie bánatában szó szerint elmosódik” effektről vagy fényképről kidumáló borbortás nemesről, a trükkök elegánsak, korszerűek, mégis barátságos, felszabadult hangulattal töltik be a nézőteret. Rég mulattam ilyen jót, az biztos.

Visszatérve az operatőri munkára: helyenként a *Farkasok szövetsége* (2001 legnagyobb pozitív csalódása) is káprázatos volt, már ami a terek bevilágítását és színvilágát illeti. Az *Amelie*... -vel azonban a franciák végleg ráébredtetek, hogy van a fekete-fehér, a színesnek hitt és a színes film. A jelentés minden szintjén.

Nem vagyok híve a „van az a jelenet, amikor...” kezdetű bekezdéseknek, de van egy fél perc a történet első felében, ami bár szinte teljesen független attól, mégis ars poeticája lehetne tartalomnak és kulcsínnek egyaránt. Arról van szó, hogy hősnőnk a belváros egyik utcájában megragad egy segítségre szoruló világtalan bácsikát, s széleseben szakít keresztül vele kirakatok, kofák és járókelők sokasága között lavírozva... és közben közvetít, magyaráz, be nem áll a szájá, szavakba önti a teret, a hangokat, az arcokat, az illatokat a maguk hétköznapi összefüggéseiben. A vágó ollója megvadul, a jelenet teljesen magával sodor, kapkodod a fejed, és a villámgyors búcsú után a vak férfi aransugárban úszva tekint az Ég felé.

Hát ilyen film az *Amelie*... Olyan, mint (... hosszas gondolkodás, három darab új barázda keletkezése bal agyféltekemen) az a megkérdőjelezhetetlen belső mosoly a szívedben, mikor úton az iskola felé tudatosul benned, hogy 21 Celsius fok van, elmúltak a pattanásaid, van, aki szeret, van, akit szerethetsz, se felelés, se tz... Szóval ilyen. Ilyen kis szép.

Epilógus: Ha Te plazacica vagy, esetleg „kihaénnemmájerember a nyolcbó”, gyanítom - légy bármilyen rejtett vadromantikus -, csak azért sem néznéd meg ezt a gyöngyszemet, de hidd el, tévednél, ez a film Neked is szól. Figyelem! Tizenhat - tehát 16 - nő egyidejű orgazmusát is megcsodálhatják a kedves érdeklődők. Nem beszélve egy szó szerint falrengető numeráról. Elég meggyőző voltam?

dandin

Közkívánatra!

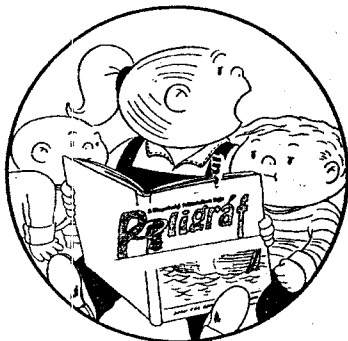
	1	NOBEL-DÍJAS OLASZ FIZIKUS (ENRICO)	KÖRLET KÖZEPE!									
2	A									J		
FRANCIA RO (ROBERT)												
NYOMOT PUSZTIT				MEGA- SOVÁNY LÓ								
A GÓRÓG ABECÉ UTOLSÓ BETŰJE												
RÖVID MORZSE- JEL				RÉSZBEN BEFER! ALMA... (VÁROS)								
OSZTRÁK AUTOJEL		DURVA POSZTÓ BETŰ- VETÉS			ISME- RETLEN SZÁMÚ	CSATÁR ELLEN- FELE!	ELŐ- FORDULÓ	RÓMAI 50-ES	KAMAT- RÉSZ!	A NEMO- GLOBIN RÉSZE	NÉPI EDÉNY- TARTÓ	4 NEWTON JULIUS
ÜR- MÉRTEK					TOP- USA-BELI ZENEKAR							
IDŐMÉRŐ SZERKE- ZET				ÜLŐ- BUTOR BALZAC APÓJA!				KÖZGÁZ- GATÁSI EGYSÉG ÖNTELT				
NÁPOLY ELEJE!				MÓDOS MAGAD					RENDEZŐ (GYULAI) MARIE JOSE!			
...VILLA, ANGOL FOCI- CSAPAT					FÉRFINEV ÜJ- ZELANDI ALAGÚT					...LANKA (CEYLON) NEM IS ELE!		
A KALKUM VEGY- JELE		TEHÁT, LATINUL VULKÁNI KÜRTO			GÖRög BETŰ MALAJI TÖR	GÖRög BETŰ MALAJI TÖR	ÓIR ÍRÁS HELYSEG KISBÉR- NÉL				KIADÁS RÉSZE!	
ZÖM ZÖME!							JELÉS ÁZSIAI NÉP					FLUOR MŰZSÉ- KÁL
TÖMÖR VELOS										GÉZA, BECEZVE FELIG FENN!		
KÉZBEN FOG					MÉH- CSAPAT FORMA			BERLINI KONC- KÉNT ELEDOBI				
NYITREGY- HÁZHOZ KÖZELI HELYSEG POLGÁRA				PÁRAI FÖR			ÚJFOK RÁDIUSZ			EGYENLŐ RÉSZBEN NEMET VÁROS		
ZORRO JELE		PÁRIZSI SÓ!				PÓZNA PARKOLÓ JELE			AMPÉR BRÁZIL TAG- ÁLLAM		2/3 FÉNY! CHANEY- SZHÉSZ	
RÉGI HOSSZ- MÉRTÉK				ÚJSÁG KRIVOU ...UKRÁN VÁROS			OLASZ VÁROS LOPVA FIGYEL					
ANKARA LAKÓJA							EGYELI A TETE- JÉRE	IGAZ JAVULÓ- BAN VAN!				TOKJÓ! DÉL- ELŐTT, RÓV.
KIRÁLYI ÜLŐHELY					PÁPI VISELET MÉTER							
	3											ÉS, LATINUL

Jó szórakozást!

A tartalomból

IT-jegyzőkönyv.....	2
Sikerek.....	4
Statisztikák.....	5
Fogadóórák.....	10
Ballagók – maradók rangadók.....	10
Iskolabíróági határozat.....	11
Poli-alkotók díja.....	15
TMT-eredmények.....	15
Irodalmi házi verseny.....	22
Ügyelet.....	7
Hogyan lett Póni törzsfőnök.....	16
DeKay versei.....	24
Csáth Géza: Anyagyilkosság.....	25
Műveltségi vetélkedő.....	29
Ajánló oldal.....	30
Fejtvény.....	31
Aranykőpések.....	32

Köszönöm Jakob Eszternek a *Poliográf*-illusztrációnak kölcsönadott Bil Keane-könyvet, a Peekaboo! I love you! című kötetet. Együttal sikeres érettségi és felvételi vizsgákat kívánok neki!
(a szerk.)

Aranykőpések

- A fákon élő madarak csiripelésükkel zavarják a tanórákat, összepiszkítják az udvart, és annak is esélyét látom, hogy ez diáktársaimnál is bekövetkezik.
- A sok hazugság után a valóság is elgömbül.
- Sándornak meg kell párbajoznia Ferkóval.
- Jókai nagyon szépen festi le nekünk a tájat, s ebben a festő is nagy szerepet tölt be.
- A klasszicista művekben a főszereplők csak később vagy egyáltalán nem is jelennek meg.
- Feltámad a tesztalott.

Az
ELŐSZOBA GALÉRIJA

2002. május 13-tól

CSILLA
DIVATTERVEIT

mutatja be.

Ha van kedved, Te is kiállíthatod alkotásaidat:
festményeidet, szobraidat, fotóidat,
csak szólj Juditnak vagy Tibornak.

Poliográf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Puskás Aurél

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakob Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf
Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében